

Glasnik MIRA

Godište VII. • Broj 4 • Međugorje • Travanj 2012. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

*Draga djeco, odlučite se na život
koji je procvao uskrsnućem...*

Sretan Uskrs!

Draga djeco!

I danas vam s radošću želim dati svoj majčinski blagoslov i pozvati vas na molitvu. Neka vam molitva postane potreba da svaki dan rastete više u svetosti. Radite više na svom obraćenju, jer ste daleko, dječice. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

25. ožujka 2012.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Molitvom svaki dan rasti u svetosti
vlč. Adalbert Rebić

Promišljanje
Bitne značajke
međugorske duhovnosti –
međugorske poruke (IV.)
fra Ivan Dugandžić

Uskrs
S Kristom svima nama
Uskrs svanu
fra Petar Ljubičić

Duhovna obnova
Pet načela duhovnog života
vlč. Tomislav Ivančić

Odjeci u svijetu
Nezaboravni dani za
Libanon
Kristina i Anton Merković

Razgovor
Gospa u Međugorju nudi
sredstva za promjenu
vlastitog života
don Josip Radić

Fotografija na naslovnici: Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr | Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Promišljanje

Glasnik MIRA

Sudbina čovječanstva – u vrtu

Nakon uskrsnuća slijedi posve novo iščitavanje cjelokupne prethodne povijesti i same Biblije, novim očima i s novih zrenika. Sve poprima novi predznak i razumijevanje, sve biva obasjano novim, uskrsnim svjetlom. I prošlost, i sadašnjost, i budućnost. Jedina zadaća kršćana-vjernika jest, u svjetlu Isusova uskrsnuća, tumačiti svijet i svoj život te to svijetu jasno očitovati, i svojim životom uprizoriti. Živjeti kao ljudi uskrsne nade i budućnosti.

fra Tomislav Pervan

Do dana današnjega vrt je ostao nešto kao znamen nečega lijepa, uređena. Iz svjetske povijesti znani su nam kao jedno od sedam svjetskih čudesa Semiramidini viseći vrtovi u Babilonu, a i dandanas za mnoge je vrt nešto kao kulturno mjesto koje se njeguje, obrađuje, zasadije, u proljeće čisti i plijevi. Nešto kao vanjsko ogledalo čovjekove nutrine. U vrtu ima svega i svačega pomalo, za kućnu porabu. Tako zamišlja i Biblija prve čovjekove početke na ovom planetu, Bog stavlja čovjeka u Edenski vrt, da uživa njegove plodove.

Tri su biblijska vrta značajna, u njima se odvija i odlučuje o sudbini svijeta i čovječanstva. Na početku, u Knjizi Postanka, imamo Edenski vrt u koji bijaše postavljen prvi čovjek sa svojom družicom. U stanju nevinosti, izvornosti, čovjek je poput djeteta mogao hoditi pred licem Božjim. Sve bijaše dobro dok se ne pojavi Zavednik, Zmija, koja u čovjekovo srce posija sjeme nepovjerenja i nevjere. I šapuće čovjeku: "Da, Bog se vas boji, strah je njega od čovjeka. Stoga je i zabranio jesti s ta dva stabla usred Edena. Ali, ja vam velim, kad pojedete, bit ćete poput Boga, bit ćete bogovi". Znamo za ishod toga zavodničkog razgovora. Čovjek uze sa stabla *spoznaje dobra i zla*, otvoriše se oči Adamu i Evi, vidješe i spoznaše svoju sramotnu golotinju. Da se čovjek potom ne bi drznuo i posegnuo za *stablom života*, biva istjeran iz Edena te do

dana današnjega u znoju lica svojega priskrbljuje sebi kruh za život, a Eva u trudovima rađa djecu. *Požuda tijela, požuda očiju i oholost života* – ta trokratna kušnja prati čovjeka od Edena. Trebalo je jednom slomiti, zgaziti glavu toj trostrukoj požudi koja vlada svijetom, a čovjeka čini hibridom samoga sebe, patvorinom i neuspjelim klonom.

U Getsemanskom vrtu odlučuje se o konačnom ishodu Spasiteljeva poslanja na svijet

Sin je Božji došao *razoriti djela đavolska* u svijetu, reći će sveti Ivan (1 Iv 3,8). To je pr(a)vi cilj Gospodinova utjelovljenja: Spasiti i otkupiti čovjeka. Iz toga slijedi sve što vjera uči. Već za kušnje u pustinji, nakon Isusova krštenja, kad je Isus propostio četrdeset dana i četrdeset noći, pristupa mu Zavodnik, Đavao, stara Zmija, Lažac i Ubojica od početka (kako ga naziva Isus i Novi zavjet) i nudi Isusu istu, trostruku kušnju. Isus ga na kraju odbija riječima da čovjek ne živi samo od

kruha, nego od svake riječi iz Božjih usta, da se ne smije kušati Gospodina, Bog svojega, te da se jedino Bogu treba klanjati. I veli se, Đavao ga ostavi, do sljedeće prigode, zgodna trenutka (Lk 4,13).

Ta se zgoda pružila u Getsemanskom vrtu, s onu stranu potoka Kedrona (Iv 181) u koji se zaputio Isus s učenicima. Još jednom vrt. Isus je u smrtnoj borbi, odlučujući trenutak, u noći. Noć odluke, a kušnja velika, u vrtu. Sudbotvorna za Isusa i cijeli svijet. Pristati na kalež koji mu Otac nudi da spasi svijet ili odstupiti, podleći Napasniku? Napasnik je i tu na djelu. U filmu Mela Gibsona *Pasija* zorno je to uprizoreno u slici zmije kojoj Isus – nakon molitve u smrtnoj borbi i anđeoskoga ohrabrenja – satire glavu, te odlučno kročeći stupa pred rulju koja je došla na njega s toljagama i mačevima, predvođena učenicom-izdajicom.

Za nas kršćane-vjernike jedno od najdomljivijih mjesta. Strašna je Golgota, razapinjanje, ali, ovdje, u Getsemanskom vrtu,

U našem da ili ne Uskrsu i Isusu Kristu nije riječ o nekakvu minulom događaju, nego o Isusovoj osobi kao takvoj, koja je i danas Alfa i Omega, Početak i Svršetak, koji je isti, jučer, danas i za svu vječnost ostaje isti.

odlučuje se o konačnom ishodu Spasiteljeva poslanja na svijet. Tu se odigrava uvertira muke i smrti. Svjedokom su tome i one tisućljetne masline (jer ime vrta znači *tijesak za masline*). Isus, za života veliki osamljenik, neshvaćenik, odbačenik – od Nazareta preko Kafarnauma (tolike je *jao* uputio upravo mjestima koja su vidjela neviđeno, slušala i čula nečuvano) pa do Jeruzalema, gdje su mu već stavili omču oko vrata: Da, ovdje u Getsemaniju susrećemo se s dramatičnim vrhuncom tajne našega otkupljenja i Otkupitelja. Doslovce, Isus mora u *tijesak*, kroz tjesnac i grob u Život. Tu je, u Getsemaniju, Isus iskusio krajnju osamljenost i ostavljenost. Bijaše to trenutak sruza života i smrti, svjetla i tame, odlučujuća drama u povijesti čovječanstva. Iskusio je svu nevolju onoga što znači biti čovjek, od svih napušten i ostavljen. Pa i od trojice najvjernijih učenika, koji su pozaspali. Tu mu je u dušu i srce, u najdublju intimu, prodro bezdan grijeha i zla u svijetu i čovjeku. Duša mu je nasmrtno potresena. I što je najtragičnije, prijatelj ga poljupcem očituje i izdaje, a svi ga ostali učenici napustiše, *ostaviše i pobjegoše* (Mk 14,50).

Ivan, zbog dubine poniranja u Gospodinovo srce i lik nazvan *Teolog-Bogoslovac*, veli jednostavno: *Tu bijaše vrt u koji uđe on i njegovi učenici* (18,1). Ista se riječ ponavlja i za Isusove smrti i ukopa: *A na mjestu gdje je bio razapet bijaše vrt i u vrtu nov grob, u koji još nitko ne bijaše položen* (19,41). Nepobitno je jedno, Ivan riječju *vrt* smjera na Edenski vrt, čovjekov iskonski, izvorni grijeh i pad. Želi nam reći da se povijest i ovdje ponavlja, samo s drugim predznakom. U *vrtu* se događa izdaja, poljubac i Isusovo uhićenje, ali *vrt* je također i mjesto Isusova uskrsnuća. „I Isus, premda je Sin, iz onoga što prepati, naviknu slušati te, postigavši savršenstvo, posta svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja“ (Heb 5,8). U vrtu je Adam rekao Bogu *ne*, u vrtu je Isus izrekao svoje odlučno *da*, *Gospodine, evo me – želim vršiti do kraja tvoju volju*; Očevu volju učinio je svojom voljom i tako okrenuo povijest grijeha u povijest milosti i spasenja.

Znamen pobjede nad grijehom i smrću

U ovome trećem vrtu, u kojem je Isus pokopan i gdje je uskrsnuo, događa se posvećeni svemirski, kozmički obrat. Započinje novi eon, nova povijest. Isusovim učenicima doskora je to postalo jasno, pa stoga Matej donosi kao popratne događaje Isusove smrti, kako su se grobovi otvarali, kako su tjelesa mnogih svetaca uskrsnula te poslije Isusova uskrsnuća došla u Sveti grad te se pokazali mnogima (usp. Mt 27,52sl.). Krist, od mrtvih uskrsnuo, Prvijenac je umrlih (1 Kor

Papa govoreći o uskrsnuću govori o mutacijskom skoku u iskoraku koji se dogodio činjenicom Isusova uskrsnuća.

15,20), Prvorodenac od mrtvih (Otk 1,5). To je početak procesa koji svršava u onome kad će biti *Bog sve i u svemu* (1 Kor 15,28). U krštenju i po krštenju svi vjernici imaju udjela u tome novome stvorenju, u Isusovoj smrti i uskrsnuću.

Na uskrsno jutro žene su došavši na Isusov grob u vrtu vidjele da je kamen odvađen. Nisu pronašle Isusovo tijelo. Tek postupno shvaćaju čudo. Isus sam mora otvoriti oči i srce svima, i ženama, i učenicima, i onoj dvojici na putu u Emaus. Nisu shvaćali da je te noći – kad je Krist uskrsnuo – noći nestalo, obasjana je svjetlom Uskrsloga, da je zauvijek minula noć, da je smrt umrla, te da je uskrsno jutro prvi dan novoga stvaranja, novih nebesa i nove zemlje, o kojima zbori Novi zavjet i napose Knjiga Otkrivenja.

U Edenskom je vrtu Bog šetao vrtom za dnevne rashlade, negdje podvečer, a čovjek se sakrio zbog svoje golotinje pred svojim Bogom nakon grijeha i pada (Post 3,8). Ovdje, u liku vrtlara (jer je Marija Magdalena zamijnila Isusa s vrtlarom!), ponovno se šeće Gos-

podar života i smrti, vrtom, ne u hladovini večeri, nego u pramazorje novoga dana i novoga stvaranja. Između te dvije šetnje – večernje i jutarnje – imamo dugu, hladnu i mračnu noć ljudske povijesti obilježene grijehom i padovima, besmisлом i beznađem. U vrtu, izvan grada, gdje je Isus raspet i pokopan, ali gdje je grob na uskrsno jutro doslovce *eksplodirao*, ponovno se uspostavlja ono izvorno

rajsko stanje, imamo novi Edenski vrt s početka stvaranja. Uskrsno jutro znamen je pobjede nad grijehom i smrću, početak novoga stvorenja. Isusovim uskrsnućem započinje novi svijet i novi način bivanja.

Novi način bivanja

Papa govoreći o uskrsnuću govori o *mutacijskom skoku i iskoraku koji se dogodio činjenicom Isusova uskrsnuća*. Novi način i oblik egzistiranja koji se tiče čovječanstva, novi način bivanja i budućnosti koja se otvara ljudima. Nešto novo, nečuvano i neviđeno. Nakon uskrsnuća slijedi posve novo iščitavanje cjelokupne prethodne povijesti i same Biblije, novim očima i s novih zrenika. Sve poprima novi predznak i razumijevanje, sve biva obasjano novim, uskrsnim svjetlom. I prošlost, i sadašnjost, i budućnost. Jedina zadaća kršćana-vjernika jest, u svjetlu Isusova uskrsnuća, tumačiti svijet i svoj život te to svijetu jasno očitovati, i svojim životom uprizoriti. Živjeti kao ljudi uskrsne nade i budućnosti.

Uskrs odlučuje o tome je li Isus samo *bio* ili on još uvijek *jest* odlučna osoba, čimbenik i događaj našega života i povijesti. U našem *da* ili *ne* Uskrsu i Isusu Kristu nije riječ o nekakvu minulom događaju, nego o Isusovoj osobi kao takvoj, koja je i danas Alfa i Omega, Početak i Svršetak, koji je isti, jučer, danas i za svu vječnost ostaje isti (Heb 13,8). Dolazi i k nama, ne iz podzemlja i prostora smrti, nego iz punine svjetlosti i života kao vrelo samoga života. Da podari svijetu život i nadu.

Molitvom svaki dan rasti u svetosti

Za odgoj u svetosti nužno je potrebna molitva. U molitvi razvijamo onaj dijalog s Kristom koji nas čini prisnima s njime: „Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa“ (Iv 15,5). Ta uzajamnost je sama bit, duša kršćanskog života, i uvjet vjerodostojna kršćanskog života. Kad Duh Sveti u nama ostvari tu uzajamnost, ona nas onda otvara, po Kristu i u Kristu, kontemplaciji, promatranju Očeva lica. Tajna istinski životnog i životvornog kršćanstva sastoji se u tome da naučimo i usvojimo ovu trojstvenu logiku kršćanske molitve i da je živimo osobito u liturgiji, vrhuncu i izvoru crkvenoga života, ali i u osobnom iskustvu.

vlč. Adalbert Rebić

Što je to molitva, i što ona znači suvremenom čovjeku vjerniku?

Blažena Djeвица Marija nas i ovoga mjeseca poziva na molitvu i na svetost. Molitva je, po definiciji, verbalni, obredni i duhovni čin kojim religiozni čovjek izražava svoj stav prema svetome ili božanskom, u kršćanstvu prema Bogu i Sinu njegovu Isusu Kristu. U kršćanstvu postoje različiti tipovi i oblici molitve: usmena i unutarnja, osobna i zajednička, prosidbena i bogoštovna, a u središtu je izvrsna molitva – ona liturgijska u euharistijskom slavlju. Svrha je kršćanske molitve zajedništvo duše s Bogom i preobrazba osobnoga života. U katoličkoj i pravoslavnoj mistici njeguje se i unutarnja molitva, to jest razmatranje i meditacija.

Najveći uzor naše kršćanske molitve jest naš Gospodin Isus iz Nazareta. On je naučio moliti u svojoj židovskoj obitelji od svoje majke Marije i od svoga oca Josipa. Bila je to uzorna židovska obitelj koja je prakticirala dan za danom sve propisane židovske molitve a iznad svega gajila je osobnu molitvu, u razmatranju i u meditaciji. Isusova je molitva bila molitva čovjeka koji je stalno dizao svoje srce i svoj um Bogu Ocu i s njime razgovarao kao što razgovara dijete sa svojim ocem: sjetimo se one Isusove molitve u Getsemanskom vrtu, u predvečerje svoje muke: „Abba, Oče moj, sve je tebi moguće!“ (Mk 14, 36). Dakako, Isusova molitva za evanđeliste – a i za sve nas – ostaje velika tajna. Za nas, naime, ostaje tajna kakvi su to molitveni odnosi postojali između njega i njegova božanskog Oca. Zato nije nikakvo čudo što su evanđelisti tako škrti s podacima o Isusovoj molitvi. Jedini nešto duži evanđeoski tekst o Isusovoj molitvi jest u Iv 17, u kojem se nalazi Isusova veliko svećenička molitva za svoje učenike i za sve one koji ikad u nj budu povjerovali. Na drugim mjestima Ivanova

Evandjelja pa i u ostalim Evandeljima ima nekoliko podataka na temelju kojih možemo spoznati Isusa kao uzorna molitelja. Evandjelja ističu da je Isus molio na poseban način koji je na učenike ostavio dubok dojam, tako da su ga oni molili: „Gospodine, nauči nas moliti kao što je i Ivan naučio svoje učenike. On im reče: ‘Kad molite, govorite: Oče! Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Kruh naš svagdanji daj nam svaki dan! I otpusti nam grijeha naše: ta i mi otpuštamo svakom dužniku svojem! I ne uvedi nas u napast!’“ (Lk 11,1-4).

Osobito evanđelist Luka voli isticati Isusovu molitvu. Dok ga je Ivan u Jordanu krstio, Isus se molio. I upravo u tom trenutku otvorilo se nebo i na nj je sišao Duh Sveti (Lk 3,21). Luka naglašava Isusovu molitvu i u trenutku njegova preobraženja na visokoj gori: „Isus uzide na goru da se pomoli. I dok se molio, izgled mu se lica izmijenio, a odjeća sjajem zablistala“ (Lk 9,28). Isusu je molitva bila izvorom snage u naporima javnoga djelovanja. Poput ostalih pobožnih Židova i Isus je poštovao i održavao molitvene ure te redovito, po svom običaju, pohađao sinago-

gu i ondje pribivao sinagogalnoj službi u kojoj je kao glavni dio bila uključena molitva s čitanjem i razmatranjem Hebrejske Biblije (usp. Lk 4, 16-17).

Prva Crkva iskusila je molitvu kao nešto novo, nečuveno. U vjeri da je „spašena iz vlasti tame i prenesena u kraljevstvo ljubavi Sina“ (Kol 1,13), osjećala se opunomoćenom da smije moliti „u imenu Gospodinu“ (1 Kor 1,10) ili „po Isusu Kristu“. Tako može moliti samo onaj kojemu se Bog po Isusu otvorio kao vjerni i spašavajući Bog i onaj koji ostaje u odnosu prema Bogu (Iv 15,7). Kršćanska molitva ima stoga svoj razlog u zadnjem spasiteljskom djelu Božjemu, ona ostaje usmjerena prema tom zadnjem Božjem djelu: to je eshatološka molitva; u liturgijskom zazivu *maranatha* zajednica moli za skori konačni dolazak svoga Gospodina: *Gospodine dođi!* Takva molitva događa se u Duhu Svetomu. Molitva bitno u sebi uključuje trojstveni vid: molimo se Ocu po njegovu Sinu Isusu Kristu u Duhu Svetomu.

Molitva potrebna da rastemo u svetosti

Molitva je uvjet da bismo uspjeli ostvariti poseban odnos s Bogom u vjeri. Molitva je uvjet da bismo rasli u ljubavi i svetosti pred Bogom i pred ljudima. U svome Apostolskom pismu „Novo millenio ineunte“ (Na

pragu novog tisućljeća) Rimski biskup papa Ivan Pavao II. piše da je „svetost naša perspektiva u koju treba smjestiti sav naš kršćanski život“. U tom Pismu Papa nas poziva da ponovno čitamo peto poglavlje Dogmatске konstitucije o Crkvi „Lumen gentium“ (*Svjetlo naroda*), posvećeno „sveopćem pozivu na svetost“. Ako su koncilski Otc i s tolikom silinom naglasili tematiku svetosti, učinili su to poglavito zato da bi istakli unutar i vlastitu dinamiku Crkve. Ponovno otkrivanje Crkve kao „otajstva“ znači ponovno otkrivanje svoje „svetosti“, shvaćene u temeljnom smislu kao pripadnost onomu koji je po svoj svojoj izvrsnosti „svet“, štoviše „triput svet“ (usp. Iz 6,3).

Za odgoj u svetosti nužno je potrebna molitva. U molitvi razvijamo onaj dijalog s Kristom koji nas čini prisnima s njime: „Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa“ (Iv 15,5). Ta uzajamnost je sama bit, duša kršćanskog života, i uvjet vjerodostojna kršćanskog života. Kad Duh Sveti u nama ostvari tu uzajamnost, ona nas onda otvara, po Kristu i u Kristu, kontemplaciji, promatranju Očeva lica. Tajna istinski životnog i životvornog kršćanstva sastoji se u tome da naučimo i usvojimo ovu trojstvenu logiku kršćanske molitve i da je živimo osobito u liturgiji, vrhuncu i izvoru crkvenoga života, ali i u osobnom iskustvu. Kršćanin obuzet takvim kršćanstvom ne treba se bojati budućnosti, jer se zapravo stalno vraća k izvoru života i u tom izvoru se obnavlja (usp. *Novo millenio ineunte*, 32).

U Katoličkoj Crkvi vjernici danas žive kršćanstvo koje se pojavljuje kao neko zalaganje, djelovanje, akcija, borba više na razini *diakonije*, služenja potrebitima koji se nalaze na rubu društvenog života u kršćanskim zajednicama i u društvu općenito. Život u Crkvi obilježen je kao „crkvena djelatnost“ u raznim organizacijama, udrugama, povjerenstvima ... sve vrlo pohvalno da bi se postigla učinkovitost Crkve. Ako, međutim, nedostaje molitva, apsolutni uvjet da bi preko nas u kršćanskom životu djelovao Duh Sveti, onda je sve osuđeno na besplodnost, na sterilnost: i sama nova evangelizacija svodi se onda samo na promidžbu, a toliko isticana ljubav prema bližnjima, *caritas*, postaje ideološka filantropija.

Molitva za kršćanina nije samo neki izražaj „religioznosti“, neko željeno stanje mira i blaženstva, neki terapijski instrument (tzv. *hagioterapija*). Ako se molitva tako shvaća opasnost je za kršćanina da padne u nestrane oblike praznovjerne molitve. Molitva je iznad svega i prije svega sjedinjenje s Bogom živim, dioništvo u njegovu životu u Isu-

su Kristu i po njemu, tako da kršćanin koji moli odista može s Pavlom tvrditi: „Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist!“ (Gal 2,20).

Kako je žalosno da danas moramo ustanoviti da mnogi kršćani zbog pomanjkanja ovakve autentične kršćanske molitve bivaju zavedeni ezoteričnim praksama, metodama i iskustvima iz drugih religija, osobito onih istočnih.

Kršćanin je pozvan da danas ostvari *suvremenu svetost*. U već prije navedenom Pismu pismu Papa nas potiče da se zalažemo za svetost kao prvotni životni izbor i kao „visoku mjeru“ redovita kršćanskog života. Isповјediti Crkvu kao svetu, znači pokazati njezino lice Kristove Zaručnice, za koju se on predao upravo radi toga da bi je posvetio (usp. Ef 5,25-26). Taj dar, recimo tako, objektivne i normalne svetosti ponuđen je svakome kršteniku. Pavao piše kršćanima u Solunu u prvome svome pismu, najstarijem novozavjetnom tekstu, napisanom 49. godine po Kr.: „Ovo je volja Božja: vaše posvećenje!“ (1 Sol 4,3). To je zadaća koja se ne tiče samo nekih kršćana: „Svi su vjernici, pripadali oni bilo kojem staležu i stupnju, pozvani na potpuni kršćanski život i na savršenu ljubav“ (Drugi vatikanski koncil, *Svjetlo naroda*, 40).

Može se s pravom govoriti o „suvremenoj svetosti“, sposobnoj posvetiti redoviti tijek svagdanjeg života, upotrebljujući sva sredstva koja suvremeni svijet nudi vjernicima koji znaju rasporediti životne vrijednote po ljestvici njihove prvotne vrijednosti. Suvremenost svetosti sastoji se bitno u tome da se čovjek, opčinjen velikim mogućnostima znanstvenih otkrića, zna staviti na svoje pravo mjesto kao Božje stvorenje u potpunoj ovisnosti o Bogu, koji nikad ne umanjuje dostojanstvo ljudske osobe, ali joj samo stavlja na znanje granice njezina dostojanstva.

Upravo je zato Sin Božji, u otajstvu utjelovljenja, postao čovjekom, jednim od nas, i bez naše zasluge uzdigao nas u dioništvo božanskog života. Samo poslušna Božjem nauku o čovjeku čovjek u punini ostvaruje svoje čovjštvo.

Ako je krst istinski ulaz u Božju svetost, s pomoću ucjepljenja u Krista i s pomoću nastanjenja njegovoga Duha u našim srcima, bilo bi onda besmisleno zadovoljiti se životnom prosječnošću živeći pod znakom minimalističke etike i površne religioznosti. Pitati katekumena: „Želiš li primiti krst?“, istodobno znači: „Želiš li postati svet?“, znači slijediti radikalnost govora na Gori: „Budite daleko savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!“ (Mt 5, 48).

Snimio Anthony Zvonimir Šoljić

Bitne značajke međugorske duhovnosti – međugorske poruke (IV.)

Crkva u većini europskih zemalja kao da je iznenađena i zbunjena silinom prodora poganske misli i načina ponašanja u sve pore modernog društva. Umjesto snažnog navještaja i svjedočenja kršćanske vjere, nade i ljubavi, Crkva kao da je paralizirana i posve nemoćna.

fra Ivan Dugandžić

Međugorje i znakovi vremena

Međugorski vidioci od početka tvrde kako im je Gospa povjerala stanovite tajne koje se tiču budućnosti svijeta i Crkve, te takozvani veliki znak kao potvrdu njezinih ukazanja. Njihov nam je sadržaj još uvijek posve nepoznat. Postoje tek nagađanja oko njega. Tako se, primjerice, neki pitaju, nije li posve neočekivani i iznenađeni pad komunizma u istočnoj Europi, koji mnogi povezuju upravo s Gospom, jedna od tih tajna. Takva nagađanja uvijek su nezahvalna jer odvlače od bitnoga, a to je poziv na obraćenje koji je uvijek aktualan.

No u takvu vrstu nagađanja zasigurno ne možemo ubrojiti pitanje o mjestu i ulozi Međugorja u povijesno-duhovnom kontekstu svijeta i Crkve krajem 20. stoljeća. Postavljanje takva pitanja nije nikakvo puklo naklapanje o nečemu što izmiče našoj spoznaji, već je izraz naše pozornosti na znakove vremena u kojemu živimo. Na to nas potiče i sam Isus koji je predbacivao svojim suvremenici-ma kako ne znaju rasuditi znakove vremena (usp. Mt 16,3). Toga su bili svjesni i biskupi na II. vatikanskom saboru kad su naglasili kako je „Crkva dužna da u svako vrijeme ispituje znakove vremena i tumači ih u svjetlu Evandjelja tako da uzumogne odgovoriti na vječna ljudska pitanja o smislu sadašnjeg i budućeg života te o njihovom međusobnom odnosu, i to na način kako odgovara svakom pojedinom naraštaju“ (GS 4,1).

Danas, trideset godina od početka međugorskih ukazanja, zasigurno je lakše prepoznati neke događaje ili pojave koje su sudbonosno utjecale na poražavajuće stanje duha

u današnjemu svijetu, posebice u Europi, te na krizu u Crkvi koja se sve više produbljuje. Time je onda olakšan i odgovor na pitanje, je li Međugorje bio odgovor na te znakove, koji u Crkvi nije dovoljno prepoznat, ali koji zato nije izgubio ništa od svoje ozbiljnosti.

Koncilski optimizam s obzirom na svijet

Nakon nešto više od tri godine ozbiljnog rada, 8. prosinca 1965. završio je s radom II. vatikanski koncil, na kojem je sudjelovalo oko 2500 biskupa iz cijeloga svijeta. Po nakani pape Ivana XXIII., koji ga je zamislio i sazvaio, Koncil je trebao dati smjernice za budućnost Crkve u novonastalim uvjetima, otvarajući Crkvu potrebama suvremenog svijeta i najavljujući tako zoru novoga doba za čovječanstvo i za Crkvu. Njegova je želja bila da Koncil svojim radom i u svojim dokumentima naznači jedinstvo svih kršćana i svekolike ljudske obitelji. Papa je na povijest čovječanstva gledao pozitivno i naglašavao da je u njoj moguće raspoznati otajstveni plan Božje providnosti i sposobnost ljudi da sve više uče iz povijesti.

U svojoj Konstituciji o Crkvi u suvremenom svijetu koncilski oci optimistično poručuju kako nemaju pred očima samo Crkvu, već „svijet kao pozornicu povijesti ljudskoga roda, obilježen njegovom radošću, porazima i pobjedama; svijet za koji Kristovi vjernici vjeruju da je sazdan i uzdržavan Stvoriteljevom ljubavlju; svijet koji se, doduše, nalazi u ropstvu grijeha, ali koji je raspeti i uskrsnuli Krist oslobodio slomivši moć Zloga, da se prema Božjem naumu preobrazi te bude dovršen“ (GS 2,2).

Svijet kao predmet Stvoriteljeve ljubavi koji, otkupljen od Krista, čeka svoju preobrazbu i dovršenje još je konkretnije sadržan u zaključnom tekstu Sinode njemačkih biskupija iz 1975. godine pod naslovom „Naša nada“. Na tragu Koncila tu se kaže: „Mi kršćani očekujemo novog čovjeka, novo nebo i novu zemlju u dovršenju kraljevstva Božjeg. O tom kraljevstvu možemo govoriti samo u slikama i usporedbama, kako ih o našoj nadi pripovijeda i svjedoči Stari i Novi zavjet, ponajprije sam Isus. Te slike i usporedbe o velikom miru ljudi i prirode pred licem Božjim, o gozbi ljubavi, o zavičaju i ocu, o kraljevstvu slobode, pomirenja i pravednosti, o otrtim suzama i o smijehu djece Božje...“

Suprotna realnost – svijet bez Boga

Treba ponajprije reći da nada u budućnost svijeta s Bogom snažno izražena u koncilskim dokumentima i još snažnije u zaključnom tekstu Sinode njemačkih biskupija nije samo plod želja i potreba ljudskog srca, već je duboko utemeljena i u biblijskoj poruci. Prorok Izaija također u snažnim slikama obećava svom narodu sretnu budućnost kad se pred Bogom nađe u zajedništvu sa svim drugim narodima, „*koji će mačeve prekovati u plugove, a koplja u srpove. Ne će više narod dizati mača protiv naroda nit se više učiti ratovanju*“ (Iz 2,4).

Vodeći svjetski političari, nakon što je svijet iskrvario u 2. svjetskom ratu, tražeći put u sretniju budućnost, odlučili su osnovati Ujedinjene narode kako ne bi više nikad bilo rata. Gradeći velebnu zgradu za sjedište te svjetske organizacije u New Yorku, sjetili su se Izaijina teksta i upisali ga kao misao vodi-

lju na pročelju zgrade. No do danas je ta veličanstvena poruka ostala samo svjedočanstvo čovjekove potrebe i želje za mirom i srećom. Ljudi su se spremni okupiti oko teme mira, ali ne i oko Boga koji je izvor mira. Štoviše, od njega se sve više udaljuju. Zato opći mir i sloga među ljudima i narodima ostaju nedostignan san.

Sličnu sudbinu doživjela su i dva spomenuta teksta, jer svijet ima drukčiji pogled na svoju budućnost od pogleda Crkve. Već u vrijeme nastanka tih dokumenata bilo je jasno kako svijet sve više okreće leđa Bogu i planira budućnost bez njega, klizeći sve očitiije u novo poganstvo. Štoviše, proroci te budućnosti proglašavaju vjeru u Boga „istočnim grijehom“ svijeta, koji treba nestati. Jedan od njih o vjeri govori kao o „ludilu Boga“, koje je uzrok svih podjela među ljudima (Richard Dawkins). Treba nestati Bog i s njim sve religije pa će se ljudi ujediniti i nestat će svakoga rata – poručuje taj najradikalniji prorok borbenog ateizma.

Europa bez svojih korijena

To za što su se proroci nepomirljivog ateizma desetljećima zalagali ozakonili su nažalost tvorci ustava Europske zajednice. Održane su brojne rasprave na različitim razinama, treba li izričito spomenuti Boga u tekstu ustava te zajednice odreda kršćanskih država. Rezultat tih beskrajnih rasprava bio je mršavi kompromis da se naglasi zajednička „kulturalna, religiozna i humanistička baština Europe“. Jedino su Poljaci ustrajali da u ustavu mora izričito biti spomenut Bog, ali bili su nadglasani.

Kulturalna i humanistička baština Europe izrasla je iz njezinih kršćanskih korijena.

Jedine dvije zapovijedi koje priznaje čovjek bez Boga jesu sloboda i tolerancija. Dopušteno je sve što izravno ne ugrožava drugoga i mora se tolerirati što drugi čini, ako me izravno ne ugrožava.

Zato je nijekanje tih korijena oblik samoubojstva. Jer, ako ustav treba biti temelj političke kuće Europe budućnosti, ta se kuća gradi na pijesku i ne može opstati, kako glasi Isusovo upozorenje (Mt 7,26sl). Ako Boga nema u ustavu, nema ni zadnjeg kriterija čovjekova djelovanja. Tada na njegovo mjesto stupa čovjek i uzima sve u svoje ruke. A glavna pokretačka snaga i cilj svega postaje novac. Tada ni trajanje čovjekova života nema nikakvu drugu svrhu osim novca, jer „vrijeme je novac“.

Jedine dvije zapovijedi koje priznaje čovjek bez Boga jesu sloboda i tolerancija. Dopušteno je sve što izravno ne ugrožava drugoga i mora se tolerirati što drugi čini, ako me izravno ne ugrožava. Što je do jučer smatrano porokom i devijantnim ponašanjem, danas se nameće kao posve normalno. U parlamentima više europskih država prihvaćen je zakon koji legalizira prostituciju, a istospolne zajednice izjednačavaju se s bračkom i obitelji. Broj ženidbenih rastava i pobačaja u trajnom je porastu, dok istodobno mnogi europski narodi nepovratno izumiru.

Ako imamo pred očima takvu sliku Europe, zar je čudo što Gospa poziva na „*molitvu za svijet koji se nalazi u velikom grijehu*“ (poruka Jakovu 8. 10. 84.), što upozorava da „*sotona snažno djeluje u svijetu*“ (poruka Vicki 14. 1. 85.). Za spas takvog svijeta ona okuplja one koji će biti „*Isusov odsjaj koji će svijelliti ovom nevjernom svijetu koji korača u tami*“ (5. 6. 86.).

Civilizacija smrti

Jedan od rijetkih pravih proroka novijeg doba, papa Ivan Pavao II., nije se ustezao suvremenu civilizaciju bez Boga nazvati pravim imenom, „civilizacijom smrti“. Imperativ uživanja života bez ikakvih ograničenja vodi u sve jače oblike ovisnosti o drogi, alkoholu, seksualnom izživljavanju. A ovisnost vodi prema sigurnom, brzem ili sporijem, umiranju. I dok su jedni posve ravnodušni na sve to, drugi se počinju sve više bojati za budućnost svijeta, dozivajući katkad prave apokaliptičke scenarije, kojih je bilo puno posebno na prijelazu iz jednoga tisućljeća u drugo.

Tako je u jednom uglednom njemačkom listu 1995. godina ispraćena ciničnim ko-

mentarom takva raspoloženja: „Bez sumnje, apokalipsa dolazi. Možda već sljedeći tjedan. Ali kako ćemo se voziti u pakao?“ (ZEIT-Magazin). Ako ćemo biti realni, apokalipsu ne treba napeto čekati, već prepoznavati apokaliptičke znakove vremena u kojemu živimo, a oni su doista brojni: od propadanja duhovnih vrijednosti, gaženja ljudskog dostojanstva, bezočnog nasrtanja na svetost obitelji, do globalnog terorizma i prijetnji potpunim uništenjem civilizacije. U takvu svijetu nije problem kako se dovesti do pakla, već kako pobjeći iz pakla koji je već tu.

Nesnalaženje i nemoć Crkve

Crkva u većini europskih zemalja kao da je iznenađena i zbunjena silinom prodora poganske misli i načina ponašanja u sve pore modernog društva. Umjesto snažnog navještaja i svjedočenja kršćanske vjere, nade i ljubavi, Crkva kao da je paralizirana i posve nemoćna. Poznati njemački psihoterapeut Manfred Lütz u knjizi znakovita naslova „Zarobljeni div“ pokušava provesti psihanalizu Katoličke Crkve i doći do odgovora na pitanje zašto se Crkva ponaša kao zarobljeni, sputani div. Uspoređujući Crkvu s obitelji alkoholičara, on kaže: „Situacija Katoličke Crkve naime neodoljivo podsjeća na najteže obiteljske odnose koje poznajemo, na odnose u obitelji alkoholičara: podjela, depresije, omalovažavanja, pobrkane uloge, preopterećenost svih. A alkoholizam se može nazvati samoubojstvom na rate, što čitave obitelji strovaljuje u propast“.

Moglo bi se reći da je to pretjerano, kada ne bi dolazilo od uvjerenog katolika kojemu je dobro Crkve itekako na srcu i koji tu knjigu piše kako bi upozorio na neodrživo stanje i prodrmao sve koji su za nj odgovorni. Ništa blaži nije ni sud prosječnog njemačkog župnika koji takvo stanje zove Crkva proživljava duboko vjernički i zato bolno: „Glavni je problem naše Crkve u tome što najveći dio njezinih struktura nastupa s čisto svjetovnih gledišta – tako kao da Boga nema. Nije čudo što naše društvo sve više postaje pogansko. Treba li se stoga čuditi što se Gospodin diljem svijeta sve jače javlja za riječ po prorocima i vidiocima – na sablazan farizejima i ‘slisjeva’ i ‘zdesna’“ (Andreas Hornig).

S Kristom svima nama Uskrs svanu

"Naša je smrt iskupljena njegovom, a u svojem uskrsnuću i nas je uskrsnuo!" "Svojom smrću on je uništio našu smrt i svojim uskrsnućem obnovio naš život!" (Vazmeno predslavlje).

fra Petar Ljubičić

Uskrs! Najpotresniji, najveći i najvažniji dan u povijesti čovječanstva i kršćanstva. To je naš najveći blagdan, svetkovina nad svetkovinama. Uskrsnuli Isus Krist! Kako potresno i uzbudljivo, svečano i radosno zvuče te riječi! Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek, došao je k nama i bio nam u svemu sličan osim u grijehu. Proživio je i iskusio "na svojoj koži" tešku i mučnu tjeskobu muke i boli, poniženja i smrti na križu te završio u grobu. I kad su njegovi učenici mislili da je s njim gotovo, on ustaje treći dan iz groba, kako je sam rekao. On uskrsava. Događa se najveće čudo otkada postoji svijet.

Uskrsnuće je temelj naše vjere: Isus je živ i s nama je!

Gospodin je uskrsnuo! On je živ i s nama je! Nudi nam svoj mir i poziva nas da uvijek budemo radosni. Kao da nam govori: Nemojte biti tjeskobni i zabrinuti! Nemojte se ničega bojati! Ja dobro znam kako vam je. Nemojte zaboraviti da sam na sebe uzeo vaše slabosti, sve grijehe i sva opterećenja, pomirio sam vas s Ocem nebeskim. Time sam vam otvorio vrata raja, vječne sreće. Svojim uskrsnućem pobijedio sam grijeh i svako zlo, sotonu i svaku silu tame i samu smrt.

Isus je uskrsnuo, živ je! Zar to nije najradosnija vijest koja odzvanja više od dvadeset stoljeća.

"Dogodilo se ono što nikome nije nikada uspjelo: Jedan, jedinstveni, Jedinorođeni od vječnoga Oca, Isus Krist – uništava smrt i vraća život. Toga je trenutka povijest krenula sretnim tijekom. Smrt je pobijedena! Našao se Jedinorođeni od Oca koji je obasjao blistavim svjetlom pomrčinu ljudskoga postojanja. Našao se On, Jedini, koji je donio jedino pravu radosnu vijest: Smrt je pobijedena! Život traje bez svršetka!" (fra Ante Augustin Akrap).

Na ovaj naš najveći blagdan mi znamo da smo nešto više nego samo ljudi. Mi smo uvjereni da sav naš rad, sve naše brige, tjeskobe, patnje, svakidašnji križevi i poteško-

će imaju svoj puni i pravi smisao. I neizmjerenu vrijednost...

Činjenica da je Isus uskrsnuo od mrtvih bila je i ostala temelj našega vjerovanja. Naša je vjera neuništiva zato što je neuništiv naš Uskrsli Krist. Dovoljno je otvoriti Sveto pismo Novoga zavjeta pa se uvjeriti da nema jedinstvenijeg svjedočanstva od toga. Vrhunac svih spisa uvijek je isti: Bog "uskrsi svoga Sina od mrtvih" (1 Sol 1,10). I apostoli su "vidjeli Gospodina" (Iv 20,25).

Ne tako davno doživjeh nesvakidašnji susret. Susretoh mladića Kristijana. Razgovarali smo o svemu i svačemu, a ponajviše o vjeri i Bogu, Gospi i zagrobnom životu... Riječ je o skromnu i dobru dečku. Ide redovito u crkvu i moli se Bogu. Ostao sam iznenađen i zaprepašten kad mi je otprilike ovako rekao: "Dobro, velečasni, kad je riječ o tome hoće li čovjek živjeti poslije smrti, tj. hoće li uskrsnuti, ja mislim da čovjek živi samo dok je na zemlji, a kad umre, s njim je gotovo, njega više nema..." Razgovor je potrajao dugo i nije bio izgubljeno vrijeme. Malo-pomalo, počeo je shvaćati zašto je uskrsnuće bitno za vjeru.

Podsjetio sam ga da u Vjerovanju molimo: "Vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni!" i upitao ga vjeruje li da je Isus Krist umro za nas na križu i treći dan uskrsnuo. Rekao je: "Vjerujem da je Isus uskrsnuo i da je njegova Majka Blažena Djevica Marija dušom i tijelom uznesena na nebo!" „Pa zar ti to nije jamstvo da ćemo i mi uskrsnuti?“ na kraju sam rekao. Zbog toga se isplati strpljivo podnošenje svih patnji i životnih nedaća. Isplati se ljubiti Boga i svoga bližnjega. Sve što iz ljubavi činimo prema braći, zapravo činimo Kristu. On će nam biti vječna nagrada u raj.

Bez Kristova uskrsnuća i našega osobnoga, vjera bi bila besmislena

Može se s pravom reći da naša vjera stoji i pada s uskrsnućem. O tome je već u početcima pisao Pavao Korinćanima kad je čuo da su neki tvrdili kako nema uskrsnuća od mrtvih: "Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnova-

no naše propovijedanje, neosnovana je i vaša vjera... bez ikakve je vrijednosti vaša vjera; još ste u svojim grijesima" (1 Kor 15,14,17).

Bez uskrsnuća – nastavlja Pavao – mi apostoli smo lašci, a vi ste kukavno prevareni. Jer, "ako smo se u ovome životu samo uzdali u Krista, najbjeđniji smo od svih ljudi" (1 Kor 15,19). Jasno je kao podnevno sunce da bi bez Kristova uskrsnuća, a jednako tako i našega, vjera bila uzaludna, besmislena, suvišna.

Upravo od sv. Pavla posjedujemo najstarije svjedočanstvo o uskrsnuću. On naglašava da je to svjedočanstvo primio predajom. "Jer predao sam vam, u prvom redu, ono što sam i primio: Krist je umro za naše grijehe, prema Pismima, i bio pokopan. Treći dan je bio uskrsen, prema Pismima, i ukazao se Kefi, zatim Dvanaestorici. Potom se ukazao braći kojih je bilo više od pet stotina zajedno od kojih većina još i danas živi, a neki su već umrli. Potom se ukaza Jakovu, pa onda Apostolima, i to svima. A naposljetku, ukazao se i meni koji sam donekle nedonošće" (1 Kor 15, 3-8).

Evandjelja nam donose dirljive susrete Uskrsnuloga Krista s apostolima. Znamo kako je na njih porazno djelovala Kristova smrt na križu. Bili su žalosni i razočarani,

tjeskobni i nesigurni. Riječju, šokirani, puni straha i dvojbe... I sad raspeti Isus živ dolazi među njih, ukazuje im se i omogućuje im da ga vide; isti je onaj koji je s njima bio tri godine. Gledali su ga svojim očima, slušali ga, divili mu se kako je činio čudesna djela. On je opet živ. Apostoli ne mogu doći k sebi. Ne snalaze se. Isus im kaže: "Mir vama!" Evanđelist Luka veli: "Oni, zbunjeni i puni straha, pomisliše da gledaju duha. A on im reče: – Zašto ste zbunjeni? Zašto se sumnje rađaju u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge: ja sam, ja glavom! Opipajte me i shvatite: duh nema mesa ni kostiju kao što vidite da ih ja imam" (Lk 24, 36-39).

Apostoli doživljavaju preokret. Počinju shvaćati ono što im je Isus govorio dok je bio s njima. Postaje im jasno da se trebalo ispuniti sve što je o Isusu bilo napisano u Pismima. Luka veli: "Na to im otvori pamet da razumiju Pisma, te im reče: – Ovako stoji pisano: Krist će trpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih i u njegovo Ime propovijedat će se obraćenje i oprostjenje grijeha svim narodima..." (Lk 24, 45-47). Apostoli otada neustrašivo, otvoreno i hrabro svjedoče da je raspeti Isus Krist uskrsnuo i da živi.

Kako živjeti vjeru danas slaveći Isusovo uskrsnuće?

Uskrsnuće je kamen temeljac naše vjere i nade. Ono rješava sve naše probleme, a iznad svega problem života. Uskrsli je Krist naše spasenje, naš život i naše uskrsnuće. On sam je rekao: "Ja sam uskrsnuće i život! Tko vjeruje u mene, čak ako umre, živjet će. Tko god živi i vjeruje u me, doista, ne će nikad umrijeti." (Iv 11,25-26).

Uostalom biti kršćanin znači ponajprije vjerovati da je Isus Krist, koga su ljudi raspele, uskrsnuo od mrtvih i iz te vjere živjeti u nadi da će i nas uskrsnuti na život vječni. Dakle, za katolika živjeti i umirati znači vjerovati, tj. katolik živi i umire vjerujući svome Spasitelju, vjerujući u vječni život kao Božji dar. Mi znamo da je po Adamu došla smrt u svijet, a po Kristu uskrsnuće od mrtvih. I kao što svi u Adamu umiremo, tako ćemo svi u Kristu biti oživljeni. Uskrsnut ćemo. To je stvarnost! To je velika istina! To je ono što daje smisao našem životu i ulijeva nam radosnu nadu u ovoj suznoj dolini.

Sv. Pavao osobito želi naglasiti da smo krštenjem sjedinjeni s Kristom. Ono je naša smrt s Kristom i ujedno uskrsnuće s njim: "Ili zar ne znate da smo svi koji smo kršteni u Krista Isusa, u njegovu smrt kršteni? Dakle, s njim zajedno bijasmo ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih slalom Očevom, i mi zaživjeli u novom životu. Jer, ako smo, dakle, postali jedno s Kristom smrću koja je slična njegovoj, bit ćemo i uskrsnućem koje je slično njegovu. Ovo znamo: naš je stari čovjek razapet zajedno s njim da se uništi ovo grješno tijelo, tako da više ne robujemo grijehu. Jer tko je mrtav, slobodan je od grijeha. Ako smo, dakle, umrli zajedno s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njim!" (Rim 6, 3-9).

Svi mi koji smo kršteni, Crkva smo Kristova. Zato smo pozvani nadvladati grijeh i živjeti novim životom, dostojno svjedočiti ovom naraštaju i širiti Duh Kristov. Koliko smo svjesni toga i kako Uskrsnuli živi u nama i mi u njemu? To je pitanje koje nam se uvijek ponovno postavlja. Svatko od nas trebao bi dati odgovor! A najbolji odgovor dat ćemo svojim životom!

Kako slaviti Kristovo uskrsnuće danas?

Svakogodišnje slavljenje uskrsnog otajstva poziv je da u ovoj krizi i utrci s vremenom malo predahnemo, zastanemo, preispitamo svoj prijedni put i razmislimo o tome kako iznovice možemo doživjeti i proslaviti Uskrs.

Slaviti uskrsnuće ne znači samo slaviti jednu prošlost ili obnavljati i dozivati u svijest spomen na minule velike dane slave i radosti. Slaviti uskrsnuće ponajprije znači malo dublje

zaviriti u svoju dušu (u sebe) i pogledati koliko ozbiljno živimo životom vjere koji nam je darovan u ova krizna, burna i nemirna vremena. Vjera je čin našega povjerenja i potpunoga predanja Bogu. Vjerovati Bogu znači biti mu uvijek otvoren i poslušan, iskren i vjeran. U njega se uvijek pouzdavati i biti spreman na sve što od nas traži. To znači u svemu gledati i tražiti volju Božju, odnosno stalno biti svjestan Božje nazočnosti u Uskrsnom Kristu koji trajno živi u svojoj Crkvi.

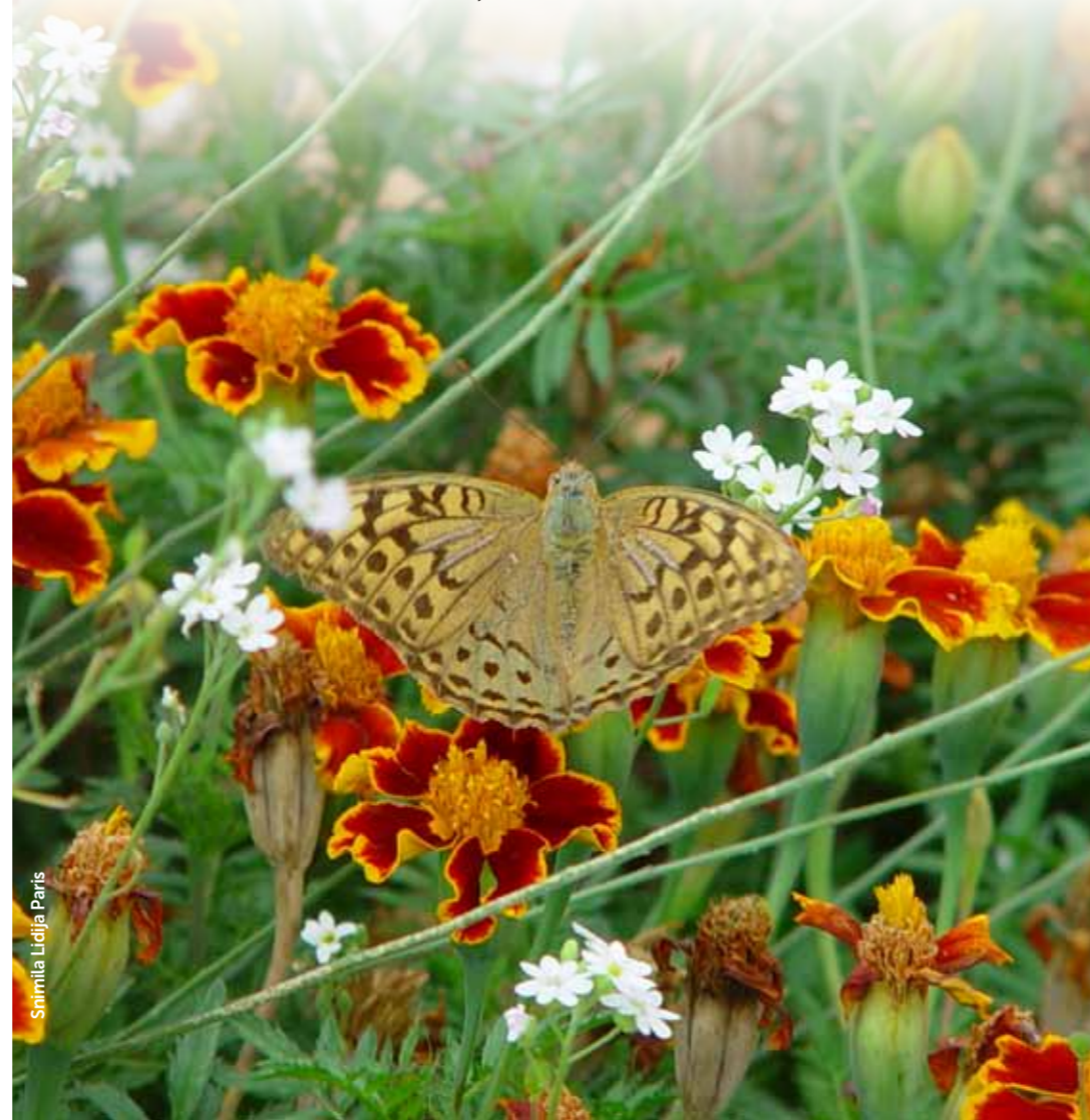
Slaviti uskrsnuće Isusovo znači slaviti pobjedu života nad smrću, dobra nad zlim, ljubavi nad mržnjom, praštanja nad osvetom. To znači slaviti pobjedu svjetla nad tamom, radosti nad tugom, uskrsnuća nad grobom. Slaviti uskrsnuće znači sve što imamo i što posjedujemo, čitav svoj život povjeriti Kristu. Dopusnuti njegovu Duhu da nas toliko i tako prožme, da uđe u svaku poru našega bića, da u nama izvodi svoja divna djela ljubavi i radosti, mira i spasenja.

Uskrsnuli i danas prolazi ovim svijetom i želi uskrsnuti u svakome od nas. Zato stoji pred nama i ponavlja nam ono što je već jednom rekao: "Ja sam put, istina i život!" (Iv 14,6). "On je naš put: doputovao je iz beskraja, iz Očeva krila. Samo s njim sigurno se putuje u beskraj – Bogu u vječnost. Tko s njim ne putuje, vječno luta. On je naša istina – vječna istina, Božja istina. Sve druge 'istine' nerijetko su gomila laži i ludosti. On je naš život: život našega života, naše duše, naš vječni život i njegovo osiguranje. Tko ne grli njega – život, zagrlit će smrt!" (dr. fra Ivo Bagarić).

Pozvani smo stalno u sebi buditi svijest da smo iz smrti preneseni u život. Otkupljeni smo i spašeni! S Kristom smo uskrsli na novi život. Pozvani smo da živimo tako visoko uzdignuće, svjesni svoga kršćanskog poziva i izabranja. Probudimo se iz mrtvila i proslavimo Boga u svome tijelu, porastimo u bratskoj ljubavi! Učvrstimo se u vjeri i onda će nas uskrsno svjetlo obasjati i uskrsna radost ispunit će naše srce.

Uskrs nas poziva na uskrsnu radost i mir. Radujmo se, ali istinski! Uskrsli je među nama, u nama i s nama! On je naš mir i sreća, uskrsna radost i vječni spas!

"On je za nas vječnome Ocu Adamov dug isplatio i zadužnicu stare krivice izbrisao svetom krvi" (Vazmeni hvalospjev). Radujmo se jer "ovo je noć koja danas po svem svijetu one što u Krista vjeruju od tmina grijeha i od opačina svijeta otima, vraća milosti i pridružuje svetosti!" (Vazmeni hvalospjev). Radujmo se unatoč tome što nas salijeću patnje i nezgode, boli i razni životni križevi. Sve to ima svoj puni smisao jer samo "po mucu i križu" ide se sigurno ususret slavi uskrsnuća. To nam poručuje naš Uskrsnuli!

Shimila Leticja Paris

Probudimo se!

Što nam donosi vjera u Isusovo uskrsnuće? Ništa se ne mijenja; sve ostaje isto: i ljudi i stvari... Samo ja drukčije gledam...

Priredio fra Marinko Šakota

Isus nekim osobama nakon uskrsnuća
Mariji Magdalen: „Ženo, što plačeš? Koga tražiš?“

Učenicima: „Mir vama!“

Tomi: „Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.“

Šimunu Petru: „Šimune Ivanov, ljubiš li me više nego ovi?“

Marti (prije uskrsnuća): „Ja sam uskrsnuće i život: Tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će... Vjeruješ li ovo?“ (Iv 11, 25).

Kraljica Mira o uskrsnuću

„Dječice, u ovo vrijeme, kad razmišljate muku i smrt Isusovu, pozivam vas da se odlučite na život koji je procvao uskrsnućem...“ (25. 3. 1996.).

„Dječice, otvorite svoja srca i dajte mi sve što je u njima: radosti, žalosti i svaki, pa i najmanji bol, da ga mogu prikazati Isusu, da On svojom neizmjenom ljubavlju zapali i pretvori vaše žalosti u radost svoga uskrsnuća“ (25. 2. 1999.).

„Molimo, dječice, za sve one koji ne žele upoznati ljubav Božju, iako su u Crkvi. Molimo da se obrate, da bi Crkva uskrsnula u ljubavi“ (25. 3. 1999.).

„Stavite Boga na prvo mjesto, onda će uskrsnuti Isus postati vašim prijateljem“ (25. 3. 1999.).

„Probudite se iz sna nevjere i grijeha...“ (25. 2. 2000.).

Fra Slavko Barbarić u uskrsnuću

„Mi vjerujemo da je Isus uskrsnuo, tj. pobijedio smrt i ušao u novi život. Ali za nas uskrsnuće počinje kad u svjetlu uskrsnuloga Gospodina počnemo u čovjeku prepoznati Boga.“

„Uskrsnuće počinje već u trenutku kad se odlučimo boriti protiv zla u sebi i oko sebe, kad počnemo vjerovati da se isplati ljubiti i praštati, da se isplati biti darežljiv i milosrdan.“

Nekomu je uzalud govoriti o Bogu dok ga sam ne upozna!

„Što ti je donijelo prosvjetljenje?“ „Radost.“

„A što je radost?“

„Shvaćanje činjenice da si, onda kada si sve izgubio, izgubio samo igračku.“

„Do uskrsnuća se dolazi putovima Velikoga petka.“

„To znači da treba umrijeti sebičnosti, oholosti, samovoljnosti, pobijediti napast vlasti i vladanja te se odlučiti služiti s ljubavlju u poniznosti. Kad se to dogodi, događa se uskrsnuće.“

„U uskrsnuće se ulazi umiranjem sebi i svijetu i njegovim obećanjima, i slušanjem riječi koju je čula Marija, koju su čule žene koje su tražile Isusa mrtva u grobu: Mir tebi! Ne boj se! Ne plači! Ja sam! Idi kaži drugima. Tako dolazimo do jednostavne formule uskrsnuća: Ljubiti, umrijeti, pa onda živjeti u miru!“

Uskrsnuće ne gasi smrt nego joj oduzima strahotu i besmislenost!

Narodna mudrost

Živjela žaba čitav svoj život u jednoj bari. Jednog je dana bila iznenađena kad je tu ugledala drugu žabu.

„Odakle dolaziš?“ upita je.

„Iz mora. Tamo živim“, odgovori druga.

„Što je to more? Je li tako veliko kao moja bara?“

Morska se žaba nasmijala. „Ne može se uspoređivati“, reče.

Žaba iz bare mahala je glavom: „Od svih lažaca koje sam u svom životu upoznala, ovaj je zacijelo najveći i najbestidniji.“

Indijanski izviđač našao je na vrhu jedne planine orlovo jaje. Uzео ga je sa sobom i položio ga u gnjezdo kokoši koja je upravo ležala na jajima da se izlegu.

Kad je došlo vrijeme, izlegao se orlić zajedno

© Nimila Udija Paris

s drugim pilićima. Rastao je u krugu pilića i kokoši. Uskoro je naučio kako kokodakati, čeprkati zemlju, kako tražiti insekte i crviće. Tu i tamo podigao bi svoja krila i zamahao njima, poletio na jednu od donjih grana drveća, baš kao i druge kokoši. Živio je sa svješću da je kokoš. Prolazile su godine i orao je ostario.

Jednoga dana orao pogleda prema nebu i vidje nešto čudesno. Visoko gore, u beskrajnom plavetnilu neba, lebdila je prekrasna ptica, gotovo da nije mahala krilima. Pun poštovanja gledao je stari orao tu pticu te se pun dojma okrenu ka kokoši pokraj sebe: „Kakva je to ptica?“ Kokoš pogleda prema

Iz perspektive uskrsnuća, svi trenutačni problemi izgledaju beznačajni!

gore i odgovori: „O, to je zlatni orao, kralj visina. Ali ne trati misli na njega. Ti i ja smo druge vrste; mi pripadamo zemlji.“

Nakon toga orao nije više pogledao prema visinama i umro je konačno uvjeren da je kokoš. Tako su drugi mislili, odnosili se prema njemu, tako je odrastao, tako je živio i tako je umro.

Ivan Dragičević (v.)

Jedna od najvažnijih poruka na koju nas Gospa svih ovih godina zove jest molitva srcem. Toliko je puta ponovila riječi: Molite, molite, molite, draga djeco! Ne moliti ustima. Ne moliti mehanički, ne moliti iz tradicije, ne moliti pa gledati na sat hoće li što prije završiti. Gospa želi da se odlučimo za molitvu, da odvojimo vrijeme za molitvu, da odvojimo vrijeme za Boga. Moliti srcem prije svega znači moliti iz ljubavi i s ljubavlju, moliti cijelim svojim bićem, da naša molitva bude susret s Isusom, razgovor s Isusom, odmor zajedno s Njime, da iz molitve srcem izađemo ispunjeni mirom i radošću. Kaže Gospa: Dragi djeco, neka vam molitva bude radost. Molite s radošću. Dragi djeco, tko moli ne mora se božati budućnosti. Dragi djeco, ako želite ići u školu molitve, onda morate znati da u toj školi nema vikenda, svaki dan moramo ići u školu molitve. Dragi djeco, ako želite moliti bolje, onda uvijek morate moliti više, jer moliti više uvijek je osobna odluka, a moliti bolje je milost. Milost dana onima koji mole više.

Mi često danas kažemo da nemamo vremena za molitvu, da nemamo vremena za djecu, da nemamo vremena za svetu Misu, i uvijek kažemo da je vrijeme problem, a Gospa kaže: Dragi djeco, nemojte reći da nemate vremena, nije vrijeme problem, dragi djeco, problem je ljubav. Dragi djeco, kad čovjek nešto voli i ljubi, on za to uvijek ima vremena, a kad

nešto ne voli i ne ljubi, nikada ne će naći vremena. Zato nas Gospa toliko zove na molitvu. Zato nas Gospa kroz ove godine podiže iz duhovnog umiranja, iz duhovne kome u kojoj se svijet nalazi. Želi nas učvrstiti u vjeri, u molitvi.

Ja ću večeras na susretu s Gospom preporučiti sve vas, vaše potrebe, vaše obitelji, na poseban način sve bolesne, svećenike, župe iz kojih dolazite. Ja se nadam da ćemo se odazvati Gospinu pozivu, da ćemo prihvatiti njezine poruke i da ćemo biti su-stvarnici ljepšega i boljega svijeta, svijeta dostojnoga djece Božje. Neka vaš dolazak ovamo bude početak vaše duhovne obnove. Kad se vratite svojim kućama, nastavite s tom duhovnom obnovom u svojim obiteljima, s vašom djecom. Nadam se da ste ovdje kroz ove dane posijali dobro sjeme, da će to sjeme uistinu pasti na dobro tlo, i da će donijeti dobar plod.

Vrijeme u kojem živimo vrijeme je odgovornosti. Odgovorno prihvatimo Kristovu riječ. Odgovorno sudjelujmo u evangelizaciji na koju nas Gospa poziva u ovom svijetu. Počnimo s evangelizacijom u svojim obiteljima, budimo danas jedan živi znak, znak žive vjere. Odlučimo se za mir, molimo zajedno s Kraljicom Mira za mir u svijetu. Isus toliko puta u Evanđelju ponavlja: Ne bojte se. Gospa te riječi toliko puta kroz ove godine ponavlja i nama. Ne bojte se, dragi djeco! Zato se i mi odlučimo. Odlučimo se za Boga. Samo je u Bogu naš jedini pravi mir. Dragi prijatelji, neka tako bude.

Pet načela duhovnog života

Koncem siječnja vlč. Tomislav Ivančić, koji je u Međugorju prvi put bio prije trideset godina, održao je trodnevnu duhovnu obnovu za međugorske župljane. Donosimo njegovu riječ izrečenu završnog dana, na pučkoj Misi 29. siječnja.

vlč. Tomislav Ivančić

Poštovani i dragi vjernici, danas ćemo pokušati izreći bitne stupove našega života kako ne bismo lutali. Svi smo mi zaboravljivi, a bit grijeha je zaborav, rastresenost, raspršenost. Bit davla je da raspršuje i rastresa ljude kako bi zaboravili čiji su. Bit Boga i Isusa Krista je da sabire. Saberimo se oko bitnih načela svoga života kako ne bismo zaboravili sami sebe.

Zemlja nije prostor u kojem se živi, nego pustinja kroz koju se prolazi

Prvo načelo, prvo pravilo našega života jest da smo mi samo gosti na ovome svijetu. Prije sto godina postojalo je Međugorje a nije dan od vas nije bio rođen, i s kojim pravom možete reći da je to vaša Hercegovina, vaša zemlja, vaša kuća? Za stotinu godina nikoga od vas ne će biti, i čije će ovo biti? Prvo pravilo našega života je da zemlja nije prostor u kojem se živi, nego pustinja kroz koju se prolazi, kao što su je Izraelci prolazili četrdeset godina. Zašto? Jer nisu Bogu vjerovali da mogu ući u bolju zemlju. Budući da Adam i Eva nisu vjerovali Bogu da mogu ostati u raj i da se isplati samo s njime biti u savezu, zato smo izbačeni iz raja. Ovo nije raj, ovo nije mjesto gdje se ostaje, ovdje nitko ne živi, ovdje nitko ne ostaje. Zauvijek su prošle godine iz vas, sve su prošle, njima više ne ras-

polazete. Stoga se, drugim riječima, treba pitati zašto moram prolaziti ovom zemljom.

Ti zemljom prolaziš od trenutka začeca do trenutka smrti, i jedino što ljudi i Bog u tebi gledaju jest kakav ćeš biti, hoćeš li biti čovjek ili nečovjek, hoćeš li štovati Boga i ponovno sklopiti savez s njime ili će ti Bog postati novac, hotel, kuća, pansion, ulog u banci... Svjesni smo dakle da smo samo putnici na ovome svijetu, prijatelji dragi. Ovdje ne možeš ostati ni sekundu. Ako možeš zaustavi samo jednu sekundu, vrati jučerašnji dan ili skoči u sutrašnji dan – ne možeš, nema ga, Bog ga mora stvoriti.

Tko si ti onda na zemlji? Najvažnije je spoznati da ovdje ne možeš imati ništa. Što imaš to je nešto čime se poslužiš i ideš dalje, putuješ. Ne zaustavljaj se ni kod jednog mercedesa, kuće, ni kod jednog prijatelja, čaše. Ne, ti si putnik i samo misli kamo moraš stići. Zato je normalno da Isus kaže: Tko god se od vas ne odrekne svega što ima, ne može biti moj učenik, ne može ići za mnom, ne može doći u nebo, nema budućnosti. Najnesretniji su ljudi koji su (na)vezani i ne mogu putovati zajedno s vremenom. To je prvo pravilo koje treba oživjeti, treba skinuti prašinu s njega i sjetiti se: pa ja sam samo prolaznik u Hercegovini i Međugorju, u svijetu. Ovo nije moje Međugorje, nisam ga ja stvorio, nisam

ga ja načinio. Ovo nije moj život. Ja ne znam dokle ću biti, nisam mogao odlučiti hoću li doći na ovaj svijet, nitko me nije pitao hoću li živjeti ili ne, ja nisam svoj vlasnik.

Mi živimo u Božjem svijetu

Ne samo da zemlja nije moja, ne samo da ljudi nisu moji, ni ja nisam svoj. Tko je načinio tvoje prste i ruku, tko ti je načinio čelo i kosu, tko ti je dao noge i srce da tako savršeno funkcionira? Nađi među sedam milijarda samo jednoga čovjeka koji je to uspio! Ne, nitko to nije uspio. Zato, drugo pravilo koje nam je bitno da bismo bili sretni jest: mi živimo u Božjem svijetu. Nemojte si umišljati da je moguće biti ateist, ne postoji ateizam, to je glupost. Danas znanost jasno kaže: dijete od trenutka začeca zna za Boga. Pitajte bilo kojeg ateista ili agnostika zna li što je to Bog. Kazat će, kako ne bih znao. Prema tome, nema nitko među nama tko ne zna Boga. Ne samo da vjeruje u Boga, već ga zna. U trenutku začeca, kada ti je Bog dao tvoju duhovnu dušu, koja je tvoja svijest, ti si vidio Boga, ti znaš da Bog postoji. Probajte samo s djecom, kad vam djeca grčevito plaču – primjerice beba od mjesec dana – probajte nad njom mirno moliti Očenaš i vidjet ćete da će beba prestati plakati. Mahat će ručicama i reći: Gle, moja mama i tata poznaju ono-

ga koga ja poznajem. I to su najsretnija djeca. Znanost jasno kaže: mi u svome mozgu imamo modul Bog, imamo točku Bog. Naš mozak ne funkcionira bez veze s Bogom. Ateist ne funkcionira kako treba. Čovjek u tešku grijehu ne funkcionira normalno, on je teški bolesnik. Čovjek koji misli da samo usput može vjerovati u Boga, nesretan je čovjek. I ako nisi s Bogom, ako ti Bog nije na prvom mjestu, onda si običan kradljivac u ovome svijetu. Ti kradeš Božji svijet, ti hodaš zemljom koju ti je dao Bog, ti hodaš nogama koje ti je on darovao, ti dišeš zrak koji je on dao. Ti se veseliš suncu koje je on dao, vinogradu i vinu koje je on dao. A nikada mu ne zahvaljuješ. Ti si bezobraznik kakvoga nema na svijetu. Ali onda kada mu zahvaljuješ ti si plemenit čovjek, vrhunski čovjek, ti si mudar i sretan čovjek. Što imaš, a da nisi primio? Što imaš, a da si sam sebi dao? Bog ti je dao i tvoje roditelje, i tvoga djeda i baku, Bog je dao tolike generacije koje su umirale i krvlju natopile ovo tlo da ti na njemu možeš živjeti. Sve ti je Bog darovao! Čovječe Božji, i što se sad praviš važan? Drugo je pravilo, dakle, s Bogom treba živjeti u tijesnom susretu i savezu, inače nisi normalan čovjek. Moraš pronaći svaki dan bar 15-20 minuta vremena da s Bogom razgovaraš kao prijatelj; moraš uzeti Sveto pismo i početi čitati Evanđelje i vidjeti što je to Evanđelje. Evanđelje znači Radosna vijest, to je Isus Bog koji je postao čovjekom. S Bogom postati prijatelj, to je drugo pravilo. Jednostavno ga zazvati, dosta je da mu kao desni razbojnik kažeš: O, Bože moj, pa ti si moj Otac, pa ti si mene htio, ti si, Oče, zapravo htio da ja živim, pa ti si meni dao da budem muško ili žensko, otac ili majka, da imam djecu i kuću, da budem u Hercegovini, ti si meni to dao, nitko drugi.

Nisu moji roditelji mene naručili niti su mi oni dali život, ne, oni su me samo primili nakon što sam devet mjeseci bio u utrobi majke. Pravi moj Otac, to si ti, Oče.

Kad ljudima koji su depresivni, koji se hoće ubiti, ili onima koji ne mogu raditi, učiti, studirati, kao da su teški bolesnici, psihijatrija ne može pomoći, rješenje je samo u tome da svoga sina ili kćer povežete s bezuvjetnom Božjom ljubavlju: Bog je tebe htio, ne otac ili majka, nismo te mi uveli u ovaj svijet. Bog te poslao u svijet, on je tvoj pravi tata. On te voli, on te ljubi, on je s tobom. Naša iskustva pokazuju da ondje gdje ne može pomoći ni psihijatrija, liječi tzv. hagioterapija, to znači Božja terapija, Božja bezuvjetna ljubav, i to je čudesno. Dok se psihijatrija muči s depresijom, dotle se mi na duhovnoj razini depresije vrlo brzo rješavamo, ali rješavamo i sve moguće sukobe u braku, sve moguće sukobe u ljudima. Sve se da liječiti, ali na duhovnoj razini, i to je nova medicina, tzv. antropološka medicina, koju smo mi Hrvati razvili. Drugo pravilo: Samo je Bog uvjet i temelj moga života. I samo s Bogom funkcioniram normalno i samo kada sam s njim u vezi ja znam da imam pravo disati, da imam pravo biti sretan, imati zdravu djecu. Onda mi se svako drvo smiješi, onda mi svaka ptica pjeva radosno. Sve se raduje s nama kada je čovjek s Bogom, cijela priroda mu se raduje i blagoslivlja ga. Dakle, nikada nemoj dopustiti da ti u životu nešto drugo, ili netko drugi, bude važniji od živoga Boga, Stvoritelja neba i zemlje, od Oca, Sina i Duha Svetoga.

Pazi da sebe ne izgubiš

Treće pravilo: Ono što ti jedino imaš, čovječe, to si ti. Kad budeš odlazio s ove zemlje,

Znanost jasno kaže: mi u svome mozgu imamo modul Bog, imamo točku Bog. Naš mozak ne funkcionira bez veze s Bogom. Ateist ne funkcionira kako treba. Čovjek u tešku grijehu ne funkcionira normalno, on je teški bolesnik. Čovjek koji misli da samo usput može vjerovati u Boga, nesretan je čovjek.

kad budeš umirao, ostavit ćeš i ove klupe i ovu crkvu, ostavit ćeš i djecu i prijatelje, i kuću i imanje. Ostavit ćeš i radio, televiziju, auto, sve u banci, sve ćeš tu ostaviti, ići ćeš samo ti. Čak i svoje materijalno tijelo ćeš ostaviti tu u grobu, a ići ćeš ti kao osoba, kao duhovna duša, ti kao intelekt, savjest, ti kao karakter, ti kao sloboda, jer bit duha je sloboda, ti kao odgovornost, ti kao sposobnost, spolnost, vjera, nada, ljubav, to si ti. To ti ostaje i s tim ideš. Sve što si imao, to ne nosiš nigdje, to ostaje ovdje za druge. A sve što

**Što te briga što ljudi misle!
Misli što Stvoritelj misli o
tebi, što tvoja savjest kaže
o tebi, što ti kažeš o sebi.**

si bio, što si postao čestit, dobar, plemenit, to ide s tobom. Ali, nažalost, ako si bio zločest, nehuman, ako si ubijao, krao, i to ide s tobom, i ne da ti da ideš u život. I ono što je u životu najvažnije nakon Boga, to si ti. I pazi, čovječe, samo da sebe ne izgubiš. I pušti neka sve propadne, ali ti moraš sve preživjeti. I kad preživiš sve, i cijela Hercegovina i Međugorje preživjet će s tobom i biti u vječnosti. Ti si važan. Zašto su ti ljudi toliki važni? Zašto vi žene i bake stalno pitate što će reći narod? Zašto vam je jako važno što će ljudi reći imaš li dobar ili loš auto? Što te briga što ljudi misle! Misli što Stvoritelj misli o tebi, što tvoja savjest kaže o tebi, što ti kažeš o sebi. To je treće pravilo, i ne zaboravite ga.

Kada vam dođu hodočasnici, recite im što je najvažnije – prvo: mi smo ovdje samo hodočasnici; drugo: živimo u Božjem svijetu; treće: ja sam sebi važan, ništa mi ne vrijedi sedam milijarda ljudi, jer sve što imaš to si samo ti. Što koristi čovjeku ako cijeli svijet zadobije, a svojoj duši naškodi ili svoj život uništi, kaže Isus iz Nazareta. Zapišite si to kada danas dođete kući poslije svete Mise. Prvo, ja sam samo putnik, ja prelazim samo preko mosta ovdje na zemlji, ja samo jurim nekamo, kamo? Drugo: ovdje je samo jedan koji mi može pomoći, koji je sa mnom i koji me ljubi i koji me htio: to je Otac nebeski. Nisu me ni mama ni tata htjeli, ni itko od prijatelja, nitko me nije znao prije sto godina, ali Stvoritelj je znao, i on je moj jedini prijatelj, jedini pravi otac. Nikoga ne zovite ocem, jedan je vaš prijatelj, Otac nebeski, kaže Isus. Treće: Sebe ne smijem izgubiti, o ja moram preživjeti sve smrti, sebe ne daj jer kad sebe daš, kad nisi s Bogom, tada započinje depresija, tada će te moriti besmisao života i počet ćeš se alkoholizirati i ubijati i uzimati drogu i koješta drugo.

Budimo veliki srcem

I četvrto pravilo: Ovdje na zemlji smo mi istjerani iz raja. Mi nismo tamo gdje je Bog stvorio svijet, Bog nije stvorio ovakav svijet, s grijehom; u raju su ljudi razgovarali s Bogom, nitko nije grijesio, ali onda je Bog rekao: ne dirajte u savjest, slušajte savjest, ne dirajte u drvo spoznaje dobra i zla. Adam i Eva, prvi ljudi, dirnuli su, nisu slušali Boga, raskinuli su s Bogom, prezreli Boga, i zato

patimo.

Grieh je zlo, a bit je zla da razara dobro jer dobro je svjetlo, dobro je kad si zdrav, dobro je kad se dobro najedeš, dobro je kad imaš dobru kuću, dobre prijatelje, zdravu djecu, kad si s Bogom u prijateljstvu, to je dobro, a zlo onda kad si bolestan, onda kad si zavidan, onda kad mrziš, onda kad vičeš, onda kad si alkoholiziran, kad si ovisan, kad rastavljaš brak, kad ubijaš djecu. Zlo razara postojanje, bit zla je mržnja, laž i zloća, a bit života je dobrota, istina i ljubav. I znanost jasno kaže da svaka negativna misao razara stanice mozga. Znanost jasno kaže: biti moralan, čestit, to nije nešto što Bog zapovijeda, to je nešto što zapovijeda tvoje biće; ako hoćeš živjeti, onda budi dobar, onda ljubi čovjeka i neprijatelja, onda govori istinu i čini istinu, i živjet ćeš.

Četvrto pravilo koje moramo naučiti je da postoji zlo u svijetu i da ga nikada ne smijemo dopustiti. Zlo je ono što te oduzima i ubija. Kad činiš zlo, ubijaš čovjeka u sebi. I kad ideš na ispovijed i priznaješ: žao mi je, bio sam čovjek koji je mrzio, ogovarao, klevetao, tad govoriš istinu o sebi i opet se vraćaš u život, rehabilitiraš svoj mozak i postaješ zdrav.

Zlo nas napada na svakom koraku, nije to uvijek samo đavao, to su naši nagoni, naša želja za užitkom, naša želja da se pravimo važni, oholi. Ja imam lijepu kuću, on ne. Ja imam novaca, on ne. Što ti vrijedi ono što imaš ako nisi čestit i plemenit?! A ako si pravi, plemenit i čestit čovjek, pa makar da i ništa nemaš svi će reći: on je vrhunski. Nitko te ne će hvaliti zato što si bogat, ali će te hvaliti ako si čestit, plemenit i human. Ljudi će te uvijek tražiti ako si bogat dobrotom, praštanjem, ljubavlju, a ti ćeš biti sretan kad si nekome nešto darovao, rodio dijete više, kad si imao vremena za svoju djecu, kad su ti važni

Prijatelji dragi, kako ćete se odreći grijeha, ovisnosti o grijehu, ovisnosti o drogi, psovki, novcu, televiziji, igrama, alkoholu, kako? Uхватite se za glavu i upitajte se, kamo ja to idem. I jamčim vam, nakon tri dana bit ćete novi ljudi.

ljudi a ne stvari. Svatko čezne za tim, osobito djeca. Ne žive djeca od vašeg bogatstva nego od vaše ljubavi i dobrote.

Budimo veliki srcem, to je četvrto pravilo. Ne dajte da vas zavedu, ne dopustite da vas grijeh zavede, nemojte misliti da zlom možete dobiti nešto dobro. Čim nekome ne ćeš oprostiti, sebe razaraš. Zato Isus kaže, ako vi oprostite, vama se oprašta. Opraštam onima koji me povrijede, onima koji u novinama o meni pišu ružno. Kako je dobro biti dobar, kako je užitak biti čiste savjesti, znati se pokajati.

Smrt ne postoji

I peto pravilo: Čovječe, ti imaš cilj pred sobom, ti putuješ kući. Ti ovdje nisi kod kuće, svaka te sekunda nosi. Ne možeš stati i reći, e, sad ću zaustaviti sat. Vrijeme samo leti, ali kad ću stati? U vječnosti. Smrt ne postoji, a ono što mi nazivamo smrt je rođenje za život, to je prolaz u život. Tamo nas čekaju svi naši pokojnici, prijatelji, braća, znanci, najbolji ljudi, djeca. Toliki nas čekaju – sveci, anđeli, arkandeli, Isus naš prijatelj, Gospa, pa kud ćete ljepše! Ovdje je teško, tamo je milina. Ja znam kamo ide moj život, znam komu sam povjeren. Tada ćete uvijek ostati poštenji, i uvijek ćete biti uspješni u braku, u obitelji, u svome poslu, u državi. Samo ako znate cilj.

Prijatelji dragi, kako ćete se odreći grijeha, ovisnosti o grijehu, ovisnosti o drogi, psovki, novcu, televiziji, igrama, alkoholu, kako? Uхватite se za glavu i upitajte se: kamo ja to idem? I jamčim vam, nakon tri dana bit ćete novi ljudi. Iskustvo nam to kaže.

Ovo je božji, a ne naš svijet

Danas, posljednjeg dana naše duhovne obnove, pokušao sam vam približiti pet načela po kojima ćete živjeti, preživjeti i blagoslivljati sve one koji dolaze u Međugorje. Sjetite se, na putu smo, ovo je Božji a ne moj svijet; bez Boga apsolutno nitko ne može živjeti, svatko Boga zna; ti si najvažniji, ne daj sebe; postoji zlo koje te hoće razoriti, ne daj se i, naravno, čovječe, gledaj naprijed, gledaj u Isusa koji je svjetlo svijeta i od svega ćeš biti oslobođen, živjet ćeš kreativno i svi će blagoslivljati tvoju nazočnost na zemlji.

Na kraju, hvala vam što ćete ovo zapisati, najprije u srce, a onda u pamćenje, što ćete o tome pričati kod kuće; hvala vam i što ćete to priopćiti onima koji nisu bili na duhovnoj obnovi. A kada dođem nagodinu vi ćete mi kazati da više ne moram držati duhovnu obnovu jer ste ove riječi proveli u djelo. Kako ću biti sretan, a tek vaš župnik fra Petar živjet će sto godina od toga što ste vi postali novi! Hvala lijepa! Amen.

Nezaboravni dani za Libanon

Sredinom ožujka u Libanonu je na molitvenom susretu sudjelovala vidjelica Marija Pavlović Lunetti. O tom događaju, koji je izazvao veliku medijsku pozornost, razgovarali smo s fra Edwaedom Chalouhijem, jednim od organizatora molitvenog susreta. Velečasni Chalouhi već godinama jedanput godišnje hodočasti u Međugorje i Gospinu poruku mira nastoji učiniti dostupnom svim žiteljima svoje domovine.

Priredili Kristina i Anton Merković

Velečasni Chalouhi, kako je došlo do toga posjeta vidjelice Marije Beirutu i tko je organizirao molitveni susret?

Uvjeren sam da je sve ovo Gospino djelo. Presretni smo da smo upravo u ovom trenutku, kad se na Bliskom istoku događaju strašni sukobi i ljudi nasilno umiru, mogli čuti Gospinu poruku mira. Organizator velikog molitvenog susreta bila je Zajednica prijatelja Gospe Kraljice Mira, a on je najavljen i izravno prenošen putem televizijskog programa Noursat. Naravno, susret su prenosi i mnoge radiopostaje na Bliskom istoku, a naši svećenici susret su najavili u svojim župama. Kao i uvijek, sve smo organizirali uz suglasnost našega mjesnog biskupa.

Koliko je dugo vidjelica Marija ostala u Libanonu i kakav je bio ukupan program?

Marija je u Libanonu ostala dva dana, 10. i 11. ožujka. Prije podne je imala poseban program s članovima Zajednice prijatelja Gospe Kraljice Mira, a navečer smo imali molitveno-liturgijski programa kao u međugorskoj župi: krunicu, sv. Misu i klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu. Nije izostalo ni Marijino svjedočanstvo o ukazanjima i Gospinoj poruci.

I jednu i drugu večer sudjelovalo je po šezdeset tisuća vjernika i tih je dana naš grad i naš narod uistinu doživljavao mir koji može doći samo od Boga.

Mnogi svećenici također su se zauzeli za dobre plodove susreta?

Kako rekoh, i naš mjesni biskup, ali i oko tri stotine svećenika iz Libanona i s Bliskog isto-

ka, izravno su sudjelovali na molitvenom susretu. Ne zaboravimo, Libanon je Gospina zemlja pa su svi htjeli čuti njezinu poruku i barem na kratko doživjeti ozračje Međugorja.

Koordinatori susreta bili su fra Marwan Khoury, fra Boulos Fahed, fra Charbel Azzy i ja.

Vidjelica je imala i redovito ukazanje. Vaš osjećaj tih trenutaka?

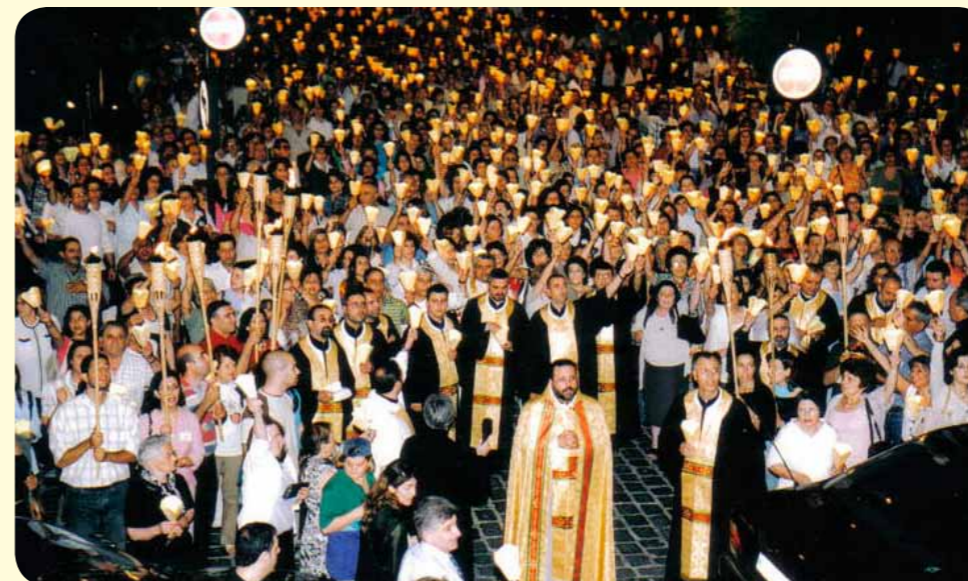
To je, jednostavno, neopisivo. Svaki put kad sudjelujem kod ukazanja osjećam se kao da sam na drugom svijetu i htio bih tamo zauvijek ostati. Riječi ne mogu opisati naše osjećaje zato što sudjelujemo u događaju koji nadilazi naše znanje i um. Treba moliti i zahvaljivati Bogu što nam je dao taj dar.

Sve se to vidjelo na licima vjernika, pogotovo kad smo čuli Gospinu poruku za nas: Uzdamo se u Isusa, Gospina Sina, koji je jedini naš Spasitelj, kao što je Spasitelj sveg čovječanstva.

Gospinu poruku nisu čuli samo Libanonci koji su bili na molitvenom susretu u Beirutu, nego i mnogi vjernici u svom domu, putem televizijskog i radioprijenosa. Poznato je da su mnogi Libanonci već hodočastili u Međugorje, mnogi će uskoro, no velik broj nije u mogućnosti to učiniti i sretni su što je Međugorje došlo u Libanon.

Odavno hodočastite u Međugorje?

Da, svake godine! Kad se vraćam iz Međugorja, uvijek mislim na sljedeću godinu i svoj dolazak u mjesto koje ima povlasticu da se u njemu ukazuje Kraljica Mira, ali ovaj put sam bio još sretniji jer sam doživio da se Gospa ukazuje u mojoj zemlji, u Libanonu, koji kroz svoju povijest i te kako znađe što je nemir i rat. Ja čvrsto vjerujem u Gospina ukazanja i poruke koje nam ona daje, i dok sam klečao na koljenima i molio s vidjelicom Marijom osjetio sam da bih u tom položaju mogao ostati zauvijek moleći se Gospi. Ali je Marija bila ta koja me je podigla sa zemlje, i tada smo opet nastavili ceremoniju. Nema tog Libanonca koji je sudjelovao u ovom događaju koji će zaboraviti te trenutke.

Gospa u Međugorju nudi sredstva za promjenu vlastitog života

Brojni svećenici, redovnici i redovnice svjedoče da su svoje zvanje dobili upravo u Međugorju. Jedan od njih je i don Josip Radić, župnik u Kaliju na otoku Ugljanu. Njegovih „pet minuta“ molitve u međugorskoj župnoj crkvi učinilo je da napusti dotadašnji način života i perspektivno zanimanje i odazove se pozivu Kraljice Mira.

Priredio Krešo Šego

Don Josipe, rođeni ste na Kupresu u BiH, a svećenik ste Zadarske nadbiskupije u Hrvatskoj. Kako se dogodilo da niste ostali u svojoj mjesnoj Crkvi?

U Kupresu sam rođen i tamo sam završio osnovnu i srednju školu, a potom sam nastavio školovanje u Subotici, Osijeku i Zagrebu. Završio sam ekonomski fakultet, magistrirao iz ekonomskih znanosti i namjeravao doktorirati na Ekonomskom institutu u Zagrebu, gdje mi je bio ponuđen posao.

Ali još prije nego što sam magistrirao dobio sam posao u Ministarstvu pomorstva, prometa i veza u Zagrebu, gdje sam kao savjetnik nekoliko godina radio vrlo uspješno.

Zagreb je tako postao moj životni izbor, a Kupres uvijek ostao u srcu. Tako sam, dakle, zbog školovanja i zaposlenja postupno napustio svoj rodni kraj.

Često hodočastite u Međugorje. Kada ste prvi put došli u mjesto Kraljice Mira i što Vas je povuklo da dođete? I koliko ste često nastavili dolaziti?

U Međugorje sam prvi put hodočastio, koliko se sjećam, godinu ili dvije poslije početka ukazanja. Hodočastilo je nas nekoliko iz Kupresa, pješice. Tada me povukla nutarnja potreba da Isusu i Gospi zahvalim za vlastiti život i sve druge darove.

Naime, od kada sam prvi put u Kupresu čuo za događanja u Međugorju, u meni je to vrlo blisko odjeknulo zbog ljubavi prema Gospi i mogućnosti da je ona tako blizu. Tako sam zapravo rastao s Međugorjem i vidiocima koji su, doslovce, moja generacija. Nisam ih poznavao, ali sam ih mogao i po dobi vrlo dobro razumjeti.

Sljedećih sam godina još dvaput, sa skupinama mladih, hodočastio pješice u Međugorje. Potom su došle godine kada nisam dolazio u Međugorje – studij, rat, posao. Sve do 1996. godine, početkom srpnja.

Tih godina kada nisam dolazio u Međugorje bio sam okupiran svojim životnim ambicijama iako sam prema Međugorju uvijek

ostao otvorena srca. Jer, po naravi sam vrlo analitičan, racionalan, oprezan, sklon matematičkoj egzaktnosti i logici. Stoga, unatoč načelnoj otvorenosti, Međugorju sam pristupio vrlo oprezno, otvorena srca ali oprezno.

Doživljaj Međugorja tijekom toga prvoga posjeta? Kako ste se osjećali, jeste li doživjeli nešto posebno?

Nisam osjetio ništa čudesno ni posebno, a nisam to ni tražio. Bogu zahvaljujem za dar vjere i za milost da mi taj dar nikada u životu nije bio kušan. Stjecajem okolnosti dobar sam poznavatelj bezbožnih ideologija i filozofija, marksizma i marksističke filozofije, jer sam kroz dvadeset četiri godine školovanja osam godina sve to morao sustavno prolaziti. Ali kroz sve to vrijeme, Bogu hvala, moja vjera nije bila nikada ni najmanje ugrožena, naprotiv, cijeli je moj život jedno veliko iskustvo Božje blizine, milosrđa i ljubavi.

Nikada, ni u Lurdu ni u Fatimi ni u Rimu ni u Međugorju nisam tražio učvršćenje dara vjere, nego sam imao potrebu zahvaljivati Bogu za taj veliki dar i za Katoličku Crkvu.

Vaše je svećeničko zvanje plod Međugorja. Opišite nam kako je do toga došlo?

Kako sam već spomenuo, nakon što sam prvih godina ukazanja tri puta pješice hodočastio u Međugorje iz Kupresa, došlo je, što se tiče hodočašća, nekoliko „sušnih godina“. To su bile godine školovanja, rata, ali i zaokupljenosti ostvarenjem raznih životnih planova i ambicija.

U Međugorje nisam dolazio, otprilike, od 1988./89. do 1996. godine. Za to sam vrijeme živio u Osijeku i Zagrebu.

A onda sam, početkom srpnja 1996., prolazeći kroz Međugorje navratio „na pet minuta“ u crkvu sv. Jakova da pozdravim Isusa i Mariju. Tih „pet minuta“ duboko je utjecalo na moj život. Tada sam kupio neke knjige o znanstvenim istraživanjima autentičnosti međugorskih ukazanja te knjigu o Gospinim porukama u Međugorju.

Nakon što sam proučio ukazanja i poruke, nastojao sam Gospine poruke primijeniti na vlastiti život. Poslije određenog vremena shvatio sam da ne uspijevam sve te poruke provesti u život, a žarko sam htio sve Gospine želje ispuniti zato što sam sebe doživljavao kao osobu koja posebno voli Gospu. A i sama je Gospa rekla, kako sam bio pročitao, da će oni koji je posebno vole njoj darivati sve što ona zatraži. Ali pred Gospom je bio jedan koji se trsio i držao da je posebno voli, a ne može baš sve dati. Naime, poruke

u kojima je Gospa pozivala na umjerenost, pokoru i post živio sam, jedino nisam uspijevao, zbog poslovne prezauzetosti, u potpunosti izvršiti ono o čemu su govorile poruke o molitvi.

Tako sam jednom prilikom, klečeći pred Gospinim oltarom u crkvi sv. Vinka Paulskog u Zagrebu, u Frankopanskoj, govorio Majci: „Evo, sve sam želje ispunito osim da molim koliko tražiš od onih koji te posebno vole“. Tada sam dobio rasvjetljenje da molitvu trebam staviti na prvo mjesto u svome radnom danu pa ću moći ispuniti sve Gospine molbe.

Poslije toga događaja u Frankopanskoj odluke da će mi molitva biti na prvome mjestu u životu te da će se ta odluka, taj primat Božji u mom životu posve konkretno odražavati na moj svakidašnji život i na dnevni red, sve se u meni promijenilo. Ono što me do tada nosilo i što mi je u mom dnevnom rasporedu bilo nedodirljivo, neugrizivo, postalo je u odnosu na molitvu posve drugotno. Od tada sam ne samo, kao do tada, svakodneвно išao na svetu Misu i redovito se ispovijedao, nego sam počeo moliti po nekoliko sati dnevno. Molitva, odnosno milost koju mi je Bog darovao po molitvi, dovodila je do sve dubljeg čišćenja moga srca od raznih navezanosti, poput gledanja televizije, društva i kafića. Tako sam 1997. upisao teologiju u Zagrebu s čvrstom odlukom da ću postati svećenik.

Pristao sam na Božji poziv i Isusu, po Mariji, rekao svoje „da“. I nikada se nisam pokajao. Odrekao sam se svega što sam do tada mukotrpno stjecao, i pošao za Isusom. Znam ponekad svjedočiti ljudima kako nemam ništa osim križeva i križića koje donosi svakidašnjica, ali da sam jako, jako sretan čovjek i svećenik.

Budući da sam, nešto kasnije, upoznao zadarskog nadbiskupa mons. Ivana Prendu, tadašnjeg predsjednika Komisije za sjemeništa i duhovna zvanja pri HBK-u, koji me očinski pozvao u svoju nadbiskupiju, između nekoliko mogućnosti izabrao sam upravo Zadarsku nadbiskupiju. Prije nego što sam donio konačnu odluku za Zadar, imao sam pozive iz drugih (nad)biskupija i redovničkih zajednica, što me utvrdilo u uvjerenju da me Bog čvrsto zove, „da se ne šali“, da Gospodin upravo sada prolazi pokraj mene i govori mi: „Slijedi me“.

Zapravo, osjećao sam se kao onaj bogati mladić iz Evanđelja koji je cijeli život obdržavao sve Božje zapovijedi i prilikom susreta s Isusom pitao što mu je još činiti, ali poslije Isusova odgovora da ostavi sve i pođe za njim, mladić, žalostan, napušta Isusa i odlazi. Ishod je, hvala Bogu, u mom slučaju bio drukčiji.

I ja sam uvijek govorio da svoju školu, u koju sam uložio toliko truda, ne bih dao ni za kakvo bogatstvo, ni za što. Sada sam se, dakle, našao u poziciji sličnoj onoj mladića iz Evanđelja, kojega sam uvijek žalio zato jer je imao osobni susret s Isusom ali se nije odazvao. A, evo, sada sam ja bio taj mladić kojega Bog zove i pita hoće li ostaviti karijeru i ženidbu i poći za njim.

Pristao sam na Božji poziv i Isusu, po Mariji, rekao svoje „da“. I nikada se nisam pokajao. Odrekao sam se svega što sam do tada mukotrpno stjecao, i pošao za Isusom.

Znam ponekad svjedočiti ljudima kako nemam ništa osim križeva i križića koje donosi svakodnevnica, ali da sam jako, jako sretan čovjek i svećenik. I kada bih htio biti nesretan, kada ništa ne ide dobro, kod padova i neuspjeha, kada se, kako se kaže, sve ruši, i tada me prožima duboka nutarnja sreća, radost i mir. I kada bih htio, ne mogu, ne umijem i ne znam biti nesretan, jer srce je unutra sretno i na to ja ne mogu utjecati, ali ni (ne) prilike života, ni ikakve životne okolnosti koje donosi uski put, onaj koji vodi u Nebo.

Inače, posebno sam blizak Franjinoj duhovnosti radikalnog i potpunog opredjeljenja za Boga, i uvijek oduševljen Franjinim idealima, koje žarko i danas želim slijediti. Prije nego što sam upisao teologiju postao sam, i danas sam, član Franjevačkog trećeg reda u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu. Franjevci su bili moja prva opcija u izboru modela služenja Bogu, no Gospodin me usmjerio prema Zadarskoj nadbiskupiji za što mu zahvaljujem. Posebno sam Bogu zahvalan na župama sv. Lovre u mjestu Kali i Obačenja sv. Pavla u mjestu Kukljica, gdje sam župnik već sedmu godinu.

(Svršetak u sljedećem broju)

*Hosana!
Blagoslovljen Onaj
koji dolazi u ime
Gospodnje!*

Živio Krist Kralj – raspeti okrunjeni

Prvo ovogodišnje Papino inozemno putovanje odvelo ga je u Novi svijet, u Meksiko i na Kubu. U Meksiku, a ne u nekim islamskim ili hinduističkim, pa ni komunističkim zemljama, dogodili su se u novije doba strašni progoni kršćana i Crkve, koji se protežu od početka 19. pa do tridesetih godina 20. stoljeća.

fra Tomislav Pervan

Meksiko je izrazito katolička zemlja, još od ukazanja Blažene Djevice Marije u prosincu 1531. Indiosu Juanu Diegu. Marija je utisnula svoj lik, svoju sliku na priprostom ogrtaču toga domorodca, koji se danas čuva u bazilici Gospe Guadalupske u Ciudad Mexicu. Naime, Hernando Cortes, španjolski osvajač sa svojih 530 pustolova iskrcao se godine 1519. na meksičkoj obali i za dvije godine pokorio je i uništio kraljevstvo Azteka te nova područja pripojio španjolskoj kruni, iskorijenio domorodački kult smrti, porušio hramove, potro aztečku kulturu. Kršćanski su misionari (u početku isključivo franjevci) pokušavali evangelizirati Meksiko, ali bez uspjeha, sve do Marijinih ukazanja. Nakon ukazanja tijekom deset godina gotovo deset milijuna domorodaca prihvatilo je kršćanstvo i to je početak suvremene meksičke nacije. U njezinim temeljima imamo glas Neba i Djevicu Mariju.

Kolektivni martirij

Meksiko je ujedno prva zemlja Novoga svijeta koja se odcijepila od španjolske krune, god. 1810. Crkva se u borbi za neovisnost od Španjolske stavila na stranu kolonijalne moći pa je put u neovisnost za mnoge Meksikance bio istinski križni put. Od 1823. na vlasti je doslovce masonerija. Neki su svećenici predvodili ustanike protiv krune te su bili izopćeni iz Crkve. Meksički ustanak bijaše inicijalno paljenje i za ostale latinoameričke države za njihovo osamostaljenje od Španjolske. Nema države na svijetu u kojoj je tijekom sljedećega stoljeća bjesnio sustavni progon Crkve i kršćana kao u Meksiku, mnogo prije boljševičke revolucije ili nacističke strahovlade.

Od samoga nadnevka proglašenja neovisnosti povijest je Meksika obilježena nasiljem, nemirima, razvlašćivanjem Crkve i njezinih dobara, a tijekom stoljeća i pol vladavinom protukatoličkih, slobodnozidarskih (masonskih) režima, unatoč činjenici da je Meksiko, danas sa svojih 112 milijuna stanov-

nika, 92 posto katolička nacija. Trajno je potresan valovima nasilja, u posljednje vrijeme narko-karteli imaju svoju paravojsku te ratuju međusobno ali i s državom. Posljednjih su godina sukobi odnijeli više od pedeset tisuća žrtava. Meksiko je proživljavao kolektivni martirij, više od stotinu godina. Državom su upravljali fanatični i bojovni ateisti i despotski orijentirani agnostici. God. 1874. čak su dokinuti kršćanski blagdani, kao u Francuskoj revoluciji; bilo koji oblik religijskoga očitovanja bijaše zabranjen izvan crkava, a mnoge su crkve razorene, zatvorene.

Sve je doživjelo svoj vrhunac za ustanaka 1926.-29., kad su se tisuće katolika latilale oružja da bi srušile bezbožni režim. Režim su pomagale Sjedinjene Države oružjem i zrakoplovima pa je ustanak ugušen u krvi. Strašna odmazda, tisuće ubijenih, o stabla povješanih, svećenici pred streljačkim vodovima, sa *Živio Krist Kralj* na usnama. Tri tisuće svećenika ubijeno je za te pobune, mnogi su bogoslovi i sjemeništarci mučeni, vješani, strijeljani, spaljeni, nasmrtno mučeni. Crkve su u mnogim mjestima razorene; papa Pio XI. uzalud je pisao tri okružna pisma protiv nasilja i progona vjernika i svećenika u Meksiku. Tek su prije dvadeset godina uspostavljene diplomatski odnosi između Svete Stolice i Meksika, nakon što je Ivan Pavao II., na svome prvom inozemnom putovanju, pohodio Meksiko. Njegovo je putovanje doživljeno doslovce kao oslobođenje, a deset godina nakon njegova pohoda Meksiku održani su prvi pravi demokratski slobodni izbori na kojima je slomljena vlast *Stranke institucionalne revolucije*, koja je skoro cijelo dvadeseto stoljeće vladala Meksikom. Agonija se naroda nastavlja i danas u ratovima oko droge, a čini se da Pakao bjesni protiv druge najmnogoljudnije katoličke države u svijetu.

Znamen herojske vjere meksičkoga puka

Zanimljivo, Benedikt XVI. na svome putovanju nije pohodio glavni grad ni bazili-

ku Naše Gospe Guadalupske, kojoj meksička nacija zahvaljuje svoje rađanje, nego je cilj putovanja Guanajuato, brežuljak Cubilete (2700 metara nad morem), na kome se nalazi golemi kip Krista Kralja (22 metra). Mjesto se nalazi u samome zemljopisnom središtu Meksika, a znamen je herojske vjere meksičkoga puka. Sve podsjeća na događaje koji od svih nas iziskuju heroizam u priznavanju i očuvanju svoje katoličke vjere. Ivan Pavao II. htio je pohoditi mjesto, ali mu nije bilo dopušteno zato što je to glavno svetište katoličkih buntovnika protiv ateističko-

ga režima. Mnogi su se borili i pali za slobodu vjeroispovijedi. Riječ je o slobodi koju današnji Papa trajno zagovara u svim svojim obraćanjima kad je riječ o kršćanima diljem svijeta, bilo u Kini, Iraku, Egiptu, Pakistanu, Nigeriji ili pak Meksiku i Kubi. *Živio Krist Kralj, Kralj s trnovom krunom! Živio nenasilni Kralj!* – bijaše to geslo mnogih mučenika u Meksiku.

Meksiko je evangeliziran izravnim zahvatom samoga Neba po Djevici Mariji. Evangelizacija Meksika jasno nam zbori da se pravi navještaj ne događa na sjednicama na kojima se kuju planovi, prave nacrti i pišu dokumenti kako suvremenom čovjeku donijeti Isusa Krista, nego sve počiva na osobnom svjedočanstvu, od srca srcu. Evangelizacija Meksika uslijedila je nakon grozomorna *sukoba civilizacija*, španjolskih osvajača i domorodačkoga otpora. Nakon toga *clash of civilizations* rodila se ponosna meksička nacija. Vjerojatno je to i razlog zašto *Čovjek u bijelome*, sa svojih 85 godina, ide u daleke krajeve, namjesto da boravi u ugodnim vaticanskim prostorima. Zna Papa – u pitanju je sve ili ništa. Ili otklizati u kaos i anarhiju, ili se pak zaputiti za Isusom Kristom, utjelovljenim Bogom koji je uskrsnuo od mrtvih i želi donijeti mir svijetu.

U Meksiku je Bog očitovao svoje pravo ljudsko lice na licu Kristove Majke

Upravo je u Meksiku Pakao bjesnio tijekom povijesti kao nigdje drugdje na svijetu. Čini se da na meksičkom tlu Zmaj vodi trajni rat s Djevicom iz Guadalupe, popularno zvanom *Morenita*, *Tamnoputa*. Meksiko se isticao u progonima kršćana i svojim fanatičnim pohodima protiv Crkve. God. 1921. čak je pokušao atentat na sliku Gospe Guadalupske, Pakao i dandanas bjesni protiv meksičkoga naroda koji je plebiscitarno prihvatio kršćanstvo nakon Marijinih ukazanja. Njima, prema Pavlovim riječima, kao da je dana milost ne samo u Krista vjerovati, nego za Krista i trpjeti, podnositi progona (usp. Fil 1,29).

Meksiko može biti i danas za Crkvu primjer, *paradigma* kako donositi svijetu Isusa Krista. Krajnje osobno, od srca k srcu. U osobnom odnosu prema Bogu. Bez zagledanosti u Isusa Krista, njegovu Majku, nema pravoga navještaja. Ljubav nikada nije dopisna ni anonimna, nego je to odnos dviju osoba. U Meksiku je Bog očitovao svoje pravo ljudsko lice na licu Kristove Majke. Gospodin je najvećma nalik svojoj Majci, pa i danas joj ponajviše slič, u njezinu majčinskom milosrdnom pogledu. O tome svjedoči i *nerukotvorena* slika Gospe Guadalupske. Tko pred njom moli, moli se samome Spasitelju,

jer je Djevica na *tilmi* trudna. Nosi Sina pod srcem. Donosi ga nama, i ta je slika uopće najljepša *pokaznica* koju je svijet ikada imao.

I danas odzvanjaju riječi koje je onodobno Djevica uputila Juanu Diegu u svome predstavljanju: "Dobro zapamti, mali moj! Najmanji od svih mojih sinova! Ja sam uvijek sveta Djevica Marija, Majka jedinoga istinitoga i svetoga Boga, Stvoritelja koji daje život svim ljudima i osobama. On je Gospodar i dalekih i blizih. On je Gospodar neba i zemlje. Stoga sam ja istinski vaša Majka-Su-patnica, Majka svih koji me ljube, koji mi se mole, koji me zazivaju. Ja sam Majka svih koji me traže, koji mi se povjeravaju. Ovdje, na ovome mjestu, uslišavat ću njihov plač i njihovo jadikovanje. Ovdje ću ih tješiti u njihovoj žalosti, ovdje ću ublažavati sve njihove boli. Ovdje ću ih liječiti u njihovoj boli, njihovoj bijedi i patnji, ovdje ću im pružiti svu svoju ljubav, svoj milosrdni pogled, svoju pomoć, svoju utjehu, svoj spas". Već je Benedikt XIV. 1754. potvrdio posebnu ljubav Blažene Djevice prema Meksiku rabeći riječi psalma: *Non fecit taliter omni nationi - Nijedno narodu ne učini takvo što!*

Biti svjedokom, živjeti i suosjećati s Isusom Kristom

Značajan je upravo taj osobni odnos prema Bogu u kršćanstvu. *Lice tvoje ja tražim – ne skrivaj lica svoga od mene*, molimo u svojim molitvama. Ovdje imamo u Mariji samilosno, sućutno, milosrdno lice i pogled. Pa i kad mislimo na svoje roditelje, nemamo pred očima njihove riječi koje su nam upućivali, nego njihove poglede i lica s kojima su nas gledali, promatrali. Marija nas vodi i uvodi u klanjanje, ona nas uči promatrati Boga očima Majke. Odnos je to oči u oči, srcem uz srce, licem u lice. To je preduvjet za novu evangelizaciju u suvremenom društvu.

Najzorniji dokaz tomu je blagopokojni blaženi Papa. Išao je svijetom pronoseći Isusa Krista, donoseći svijetu Isusa, kao nekoć apostol Pavao. Upravo je obrat koji se dogodio u Meksiku nakon njegova prvoga pohoda najzorniji dokaz tomu. Za prvoga pohoda toj zemlji nitko ga od državnih predstavnika nije dočekao u zračnoj luci (odreda agnostici i masonski nastrojani), a za petoga pohoda Meksiku god. 2002. njemu predsjednik Vicente Fox u zračnoj luci ljubi ruku! Isto se dogodilo i s njegovom rodnom Poljskom. Deset godina nakon svoga prvoga pohoda rodnoj grudi urušava se komunistički Zmaj. Treba biti svjedokom, treba s Isusom Kristom živjeti, suosjećati. I blagoslov Neba ne će izostati. O tome zbori zorno i naše Među-gorje, trajno i uporno.

19. međunarodni susret organizatora hodočašća, voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje

Devetnaesti međunarodni susret organizatora hodočašća, voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, koji se održao od 4. do 8. ožujka 2012., okupio je više od tristo sudionika iz Brazila, Irske, Engleske, Sjedinjenih Američkih Država, Njemačke, Švicarske, Austrije, Portugala, Francuske, Poljske, Latvije, Ukrajine, Češke, Slovenije i Hrvatske, a najviše njih iz Italije. Tema susreta bila je: „Vjerujem, Gospodine! Pomozi mojoj nevjeri!“ Nazočni su sudjelovali na predavanjima, razgovorima s predavačima i međugorskim svećenicima, u večernjem molitveno-liturgijskom programu te drugim programima koji su za njih organizirani. Predavači su bili fra Ma-

rino Šakota, fra Ante Vučković i fra Dario Dodig, a koordinator je bio fra Danko Perutina.

Završni ručak za sve sudionike seminara, već tradicionalno, održan je u Velikoj dvorani sv. Josipa u Majčinu selu. Pripremili su ga i poslužili momci iz zajednice Milosrdni Otac. U znak dobrodošlice, svaki je sudionik dobio i mali prikladni dar.

78. obljetnica izgradnje križa na Križevcu

U petak 16. ožujka 2012. navršilo se 78 godina od završetka izgradnje križa na Križevcu i slavlja prve sv. Mise pod tim križem. Od dana odluke da se križ gradi, 21. siječnja 1934., u prigodi Jubilarne godine našega Spasa, koju je (odluku) župljanima iznio tadašnji župnik fra Bernardin Smoljan, do dovršetka izgradnje protekla su samo 52 dana. Nacrt za Spomen-križ izradio je ing. Šimun Boras iz Mostara, a izvedbu je uskladičio Ante Dugandžić-Redžo iz Međugorja. Žu-

pnik je u svome izvješću, između ostaloga, napisao: „Na 16. ožujka u 9 sati pošla je iz crkve impozantna povorka, u kojoj uzeše učesća: trećari pod zastavom Bratovštine Imena Isusova s barjakom, školska djeca, svećenstvo i brojni narod. Uz neprekidno zvonjenje crkvenih zvona, pucanje mužara, molnje sv. Krunice te pjevanje litanija i Gospina plača pomicala se je dugo procesija prema brdu čiji se je vrh već crnio od mnoštva, koji je motrio pridolaženje naroda sa svih strana i uzlaženje procesije na brdo. (...) U 10 sati počeli su sveti obredi. Održao sam prigodni govor narodu, pročitao pisma preuz. biskupa i druge prispjele pozdrave i čestitke. Nakon toga sam obavio svečani blagoslov sv. Križa i uz burno odobravanje naroda promijenio ime Šipovac u Križevac. Poslije blagoslova odslužio svečanu sv. Misu i izrekao propovijed studenački župnik o. Grgo Vasilj.“ Već sljedeće godine, 12. travnja, upriličena je pokornička procesija na Križevac i poslije nje slavljena sv. Misa. U rujnu 1935. na Križevcu je upriličena i proslava Uzvišenja sv. Križa, sukladno odredbi mjesnoga biskupa fra Alojzija Mišića. U posljednja tri desetljeća Križevac je postao neizostavnom postajom mnogih vjernika koji hodočaste u Međugorje, a svakoga petka popodne župljani i hodočasnici uz Križevac obavljaju pobožnost Križnoga puta.

Godišnje ukazanje Mirjani Dragičević-Soldo 18. ožujka 2012.

Vidjelica Mirjana Dragičević-Soldo svakodnevna je ukazanja imala od 24. lipnja 1981. do 25. prosinca 1982. Na posljednjem svakodnevnom ukazanju Gospa je, povjerivši joj desetu tajnu, rekla da će joj se ukazivati jedanput godišnje i to 18. ožujka. Tako je i bilo tijekom svih ovih godina.

Više tisuća hodočasnika okupilo se na molitvi krunice kod Plavoga Križa. Ukazanje je započelo u 14 sati i trajalo do 14.05 sati. Nakon ukazanja Mirjana je prenijela Gospinu poruku:

Draga djeco!

Dolazim među vas jer želim biti vaša majka, vaša zagovornica. Želim biti spona između vas i nebeskoga Oca, vaša posrednica. Želim vas uzeti za ruke i koračati s vama u borbi protiv nečistoga duha. Djeco moja, posvetite mi se posve. Ja ću uzeti vaše živote u svoje majčinske ruke i naučit ću ih miru i ljubavi i onda predati svome Sinu. Od vas tražim da molite i postite, jer ćete samo tako znati na pravi način svjedočiti moga Sina po mome majčinskom srcu. Molite za svoje pastire da ujedinjeni u mome Sinu mogu uvijek radosno navješćivati riječ Božju.

Hvala vam.

Statistike za ožujak 2012.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 92.300
Broj svećenika koncelebriranih: 1739
(56 dnevno)

Sveto trodnevje i Uskrs

Na Veliki četvrtak molitveno-liturgijski program u međugorskoj župnoj crkvi počinje molitvom krunice u 17, a sv. Misa Večere Gospodnje slavit će se u 18 sati. Nakon misnog slavlja klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu do pola noći.

Na Veliki petak Križni put na Križevcu za župljane i hrvatske hodočasnike počinje

u 11 sati, krunica u crkvi moli se u 17, a bogoslužje Velikog petka u 18 sati.

Velika subota je dan tihe molitve u crkvi, na Križevcu i Podbrdu, a u 20 sati počinje molitvena priprema za Vazmeno bdijenje, „majku svih bdijenja“. Vazmeno bdijenje počinje pred župnom crkvom u 21 sat.

Svete Mise na Uskrs su po nedjeljnom i blagdanskom rasporedu: u 7, 8, 11 i 18 sati.

Članovi zajednice „Totus Tuus“ iz Njemačke

U Međugorju je početkom ožujka boravilo 50-ak mladih iz zajednice „Totus Tuus“, marijanske laičke zajednice iz Njemačke. Vodio ih je svećenik Joachim Federhen.

U razgovoru za Radiopostaju „Mir“ Međugorje, vlč. Federhen je kazao da je kapelan u jednoj župi i istodobno član zajednice „Totus Tuus“, u kojoj je dobio svoje zvanje. Nastanak zajednice – nastavio je vlč. Feder-

hen – povezan je s Međugorjem. Naime, jedan mladi bračni par iz Njemačke, tijekom svoga ljetovanja u Hrvatskoj 1989. godine, posjetio je Međugorje. Nisu imali veze ni s Bogom ni s Crkvom, ali ih je ovdje doirnuo ljubav Božja: spoznali su da moraju promijeniti način svoga života. Po povratku u Njemačku počeli su moliti u svojoj obitelji te upoznavati smisao Gospinih poruka. Ubrzo stupaju u kontakt sa svojom župnom zajednicom. Nakon nekog vremena osnovali su malu molitvenu zajednicu u kojoj su se međusobno poticali na iskren vjernički život. Godine 1994. odlučili su organizirati hodočašće za mlade u Međugorje. To hodočašće, u kojemu je bilo 70 mladih, bilo je odlučujuće za mnoga sljedeća hodočašća i za samu zajednicu, koja se proširila u više gradova. Sve su više željeli služiti Bogu, a na nakane Kraljice Mira. Od 1995. ta je skupina počela u svojoj okolini svjedočiti o ljubavi Božjoj, a 1997. predstavili su se i mjesnom biskupu, koji je bio oduševljen. Biskup ih je ohrabrio i dao im blagoslov za nastavak djelovanja. Iz toga susreta proizašlo je i ime zajednice „Totus Tuus“. „Međugorje vidimo kao jednu veliku milost za naše vrijeme“ – kazao je između ostaloga vlč. Joachim.

Biskup iz Mozambika u Međugorju

Mons. Adriano Langa, biskup biskupije Inhambane u Mozambiku, sredinom ožujka boravio je u Međugorju. To je njegov drugi posjet. Prvi put je došao sredinom devedesetih godina i to, kaže, iz želje jer je za ukazanja Kraljice Mira čuo od braće franjevac iz Hercegovačke franjevačke provincije koji djeluju u Kongu.

U opširnom razgovoru za Radiopostaju „Mir“ Međugorje, mons. Langa je, između ostaloga, kazao: „Ovaj drugi dolazak je moja inicijativa jer sam upoznao Međugorje kao mjesto molitve i htio sam doći zbog molitve.“ Za provedeno vrijeme u Međugorju kaže: „Ovdje sam proživio dane u tišini. Moj dnevni program bila je jutarnja sv. Misa, zatim Križni put i navečer večernji molitveni program. Svima kažem da je Međugorje mjesto koje treba upoznati, jer nas Međugorje poziva na molitvu, Međugorje je mjesto susreta s Bogom.“

Deseta obljetnica blagoslova crkve Milosrdnog Isusa u Šurmancima

Ove godine navršava se deset godina od dovršetka gradnje i blagoslova filijalne crkve Milosrdnog Isusa u Šurmancima, koja je blagoslovljena u Nedjelju Božjeg milosrđa 7. travnja 2002. godine. Oltar crkve krasi velika slika Milosrdnog Isusa, dar talijanskih hodočasnika iz Trenta koji svake godine barem jedanput

hodočaste Kraljici Mira i Milosrdnom Isusu. Gradnju crkve vodio je današnji međugorski župnik a tih godina župni vikar, fra Petar Vlašić, koji je godinama bio zadužen za pastoralnu skrb ovoga dijela međugorske župe.

Uz crkvu je izgrađena i prostrana dvorana koja je svojedobno služila za smještaj humanitarne pomoći, a danas služi za sastan-

ke i priredbe. U dvorani danas vježbaju članovi glazbene i folklorne sekcije, koje vode četvero profesora, a crkvenim zborom ravna prof. Nela Crnjac.

Danas u Šurmance svakodnevno dolaze brojni hodočasnici iz svijeta pomoliti se u crkvi Milosrdnog Isusa, a sv. Misa slavi se svake nedjelje u 9 sati.

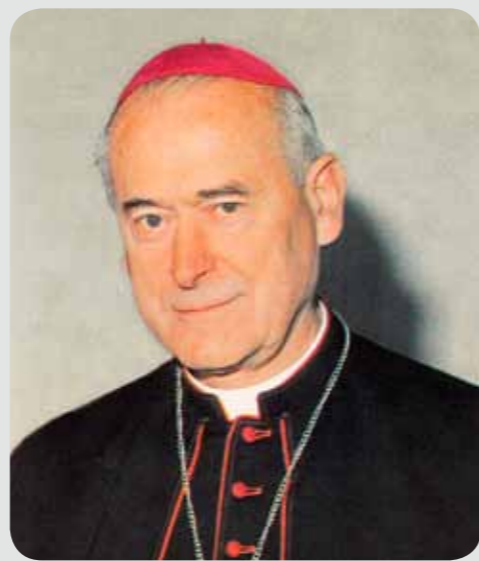
(Bosiljko Falak)

Preminuo umirovljeni splitsko-makarski nadbiskup Ante Jurić

Umirovljeni splitsko-makarski nadbiskup Ante Jurić preminuo je u Puli u utorak 20. ožujka 2012. u 90. godini života, 65. godini svećeništva i 24. godini biskupstva. Nadbiskup Jurić pokopan je 24. ožujka u 11 sati u konkatedrali sv. Petra u Splitu.

Nadbiskup Ante Jurić rođen je 17. svibnja 1922. u Vranjicu. Zaređen je za svećenika 18. svibnja 1947., a za biskupa posvećen 16. listopada 1988. U Splitsko-makarskoj nadbiskupiji služio je kao župnik u Desnana, Solinu i Makarskoj, odgojitelj u Sjemeništu i u Bogosloviji te kao splitsko-makarski

nadbiskup do umirovljenja 2000. godine. Biskupsku službu obavljao je u zahtjevnim povijesnim vremenima. Svjedočki je vjernike učvršćivao u Evanđelju, ljubavi prema Hrvatskoj i skrbi za svakoga čovjeka. Uz zauzeti pastoralni rad, posvetio se brizi za siromašne i prognane, poglavito tijekom ratnih stradanja. Utemeljio je više župa u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji, klasičnu gimnaziju s pravom javnosti, uključio je Katolički bogoslovni fakultet u Splitsko sveučilište. Posebnu je ljubav iskazivao prema svećenicima i duhovnim zvanjima, posvetivši im najveći dio svog života.

Časne sestre grkokatolkinje iz Ukrajine u Međugorju

U Međugorju je od 10. do 15. ožujka 2012. prvi put boravila skupina od 64 časne sestre grkokatolkinje iz 14 redova iz Ukrajine. Organizator hodočašća o. Petro Kobalj redovito sudjeluje na seminarima za svećenike u Međugorju. „Sestre su poželjele putovati u Međugorje da u Ukrajini svjedoče o ovome mjestu, jer mnoge od njih rade u kućama milosrđa. Žele naučiti molitve, i žele to donijeti u samostane u kojima djeluju. Vidjele su u Međugorju što znači živa Crkva“ – kazao je o. Petro.

O svome iskustvu Međugorja te o svojim redovima, za slušatelje Radiopostaje „Mir“ Međugorje govorile su s. Maria, s. Ljubomira, s. Tadeja i s. Nazarija. S. Marija pripada Redu sv. Josipa, kazala nam je da riječima ne može opisati ono što je osjetila u Međugorju: „Mislim da je to što se dogodilo čudo. Prije putovanja imala sam jake bolove u kralježnici. Liječnici su napravili sve što su mogli. Sestra koja živi sa mnom hrabrila me je i govorila da će sve biti u redu i da pođemo u Međugorje. Kazala sam da ne mogu ni hodati, a kamoli putovati. Tijekom puta osjeća-

la sam bolove, a zahvaljujući Božjoj pomoći došla sam u Međugorje.“ Kaže da je doživjela veliko čudo jer se čak uspela na brdo Križevac. S. Ljubomira iz Reda službenica Bezgrješne Djevice Marije posvjedočila je da, zahvaljujući Međugorju, imaju i jednu molitvenu skupinu. „Posebno sam zahvalna Kraljici Mira jer sam duboko osjetila njezinu prisutnost, vratila mi je mir u srce“, dodala je.

Seminari posta, molitve i šutnje

Za hrvatske hodočasnike seminari će se održati u kući molitve „Domus Pacis“ u sljedećim terminima:

8. – 14. kolovoza 2012. (prijave od 1. lipnja 2012.)

2. – 7. prosinca 2012. (prijave od 1. rujna 2012.)

Seminare vodi fra Marinko Šakota. Prijaviti se možete od 8 do 12 sati Mariji Dugandžić, e-mail: seminar.marija@medjugorje.hr ili na tel. br. 00 387 36 651 999.

Radiopostaja „Mir“ Međugorje izravno prenosila predstavljanje knjige u čast nunciju D'Erricu

U prepunoj velikoj dvorani Hrvatskog doma hercega Stjepana Kosače u Mostaru u srijedu 21. ožujka predstavljena je knjiga Večernjeg lista „IN HONOREM Alessandro D'Errico Apostolski nuncij u BiH“. Večernji list sa sunakladnicima Maticom hrvatskom i Napretkom izdao je knjigu u kojoj se opisuje diplomatski život mirnog čovjeka u nemirnoj Bosni i Hercegovini. Izravan prijenos događaja ostvarila je Radiopostaja „Mir“ Međugorje, a signal su preuzimale i brojne druge radiopostaje i internetski portali. Prihodi od prodaje knjige namijenjeni su djeci u Burundiju, o kojima je skrblila ubijena sestra Lukrecija Mamić. Dan poslije, 22. ožujka, Večernji list objavio je opsežan intervju s Nuncijem. Jedno od pitanja odnosilo se i na Međugorje:

„Na početku razgovora pitao sam Vas za najvažnije događaje ovih godina u odnosima između Svete Stolice i Crkve u Bosni i Hercegovini, te ste spomenuli i osnivanje Međunarodne komisije o Međugorju. Znam da je rad te komisije povjerljiv, ali može li se reći da je Međugorje s njezinim osnutkom postalo „crkveni distrikt“?“

„Kao što sam već rekao, slažem se s Vama da je osnivanje Međunarodne komisije Svete Stolice o Međugorju među najvažnijim događajima u godinama moje službe u Bosni i Hercegovini. U svojim susretima sa Svetim Ocem imao sam priliku osobno zaključiti da on dobro poznaje fenomen Međugorja i zato što je, prije nego što je postao papa, dugi niz godina bio prefekt Kongregacije za nauk vjere zadužene za praćenje tog pitanja, te da je i on

ostajao zbunjen pred suprotstavljenim mišljenjima koja je prikupio o tome fenomenu. Baš zbog toga želio je osnovati komisiju, pozivajući da je čine visokokvalificirane osobe iz različitih dijelova svijeta. Ipak, čini mi se shodnim razjasniti jednu stvar: ovo je studijska komisija – ili istraživačka, kako se kaže stručnim rječnikom Kongregacije za nauk vjere – bez povrjede jurisdikcije mostarskoga biskupa u župi Međugorje. U studenom 2011. imao sam drugi dugi radni susret s kardinalom Ruiniem, predsjednikom ove komisije. Divio sam se jasnoći programa rada i ozbiljnosti kojom komisija ostvaruje svoju zadaću. Siguran sam da će, kad rad bude završen, za sve to biti veliko dobro.“

Obilježnica Zajednice Milosrdni Otac

Zajednica Milosrdni Otac u Bijakovcima 11. ožujka 2012. navršila je trinaest godina djelovanja. Toga dana održan je redoviti susret roditelja na kojemu su voditelji nazočne upoznali s aktualnostima iz triju kuća (Kiseljak, Stari Trg i Bijakovici) i pripremama koje momci obavljaju za blagoslov momaka koji u travnju završavaju svoj program rehabilitacije. Upravitelj Zajednice, fra Svetožar Kraljević, roditeljima je govorio o evanđeoskom milosrdnom Ocu i žrtvi koju prolaze dok se njihovo dijete nalazi u Zajednici.

Zajednica Milosrdni Otac osnovana je 11. ožujka 1999. na inicijativu dr. fra Slavka Barbarića i djeluje kao projekt franjevačkog reda s ciljem pomoći ovisnicima. Na početku je u Zajednici bilo svega nekoliko momaka, ali je uspješan i momcima željnim rehabilitacije prilagođen program privlačio sve veći broj njih, pa je danas u Zajednici 70-ak članova iz BiH i susjednih zemalja. Svi oni ovdje imaju ravnopravan status, a program se temelji na molitvi i radu, međusobnoj pomoći i uzajamnom povjerenju.

Paula Tomić

Trener Manchester Cityja Roberto Mancini u Međugorju

U Međugorju je 26. i 27. ožujka 2012. boravio trener Manchester Cityja, Roberto Mancini sa svojom obitelji. Sudjelovao je na molitveno-liturgijskome programu, obišao međugorska molitvena mjesta i razgovarao s međugorskim franjevcima.

U Informativnome centru „Mir“ Međugorje održao je konferenciju za novinare na kojoj je govorio o razlozima posjeta Međugorju te nekim detaljima iz svijeta športa. Na početku je kazao kako je ovaj posjet Međugorju ispunjenje jedne njegove davne odluke.

Za Međugorje je prvi put čuo od jednoga svećenika iz Genove prije više od 25 godina. „Vjerujem da je riječ o posebnom mjestu, i doista sam sretan“ – kazao je Roberto Mancini. Govoreći o značenju duhovnosti u svakidašnjem životu te svojoj nogometnoj, odnosno trenerskoj karijeri, Mancini je istaknuo da vjera ima veliko značenje u njegovu životu. Na kraju je naglasio da planira ponovno doći u Međugorje, koje je za njega posebno mjesto.

Izložena velika uskrsna pisanica

Uponedjeljak 26. ožujka 2012. ispred župne crkve sv. Jakova u Međugorju ponovno je izložena velika uskrsna pisanica, dar Koprivničko-križevačke županije međugorskoj župi. Svečanosti je nazočio fra Marino Šakota, na službi u Međugorju, Ivo Jerkić, načelnik Općine Čitluk, Velimir Pleša, generalni konzul Republike Hrvatske u Mostaru, župan Koprivničko-križevačke županije Darko Koren i predstavnici Turističke zajednice Koprivničko-križevačke županije. Riječ je o projektu izrade velikih uskrsnjih jaja oslikanih u maniri naive koji je osmišljen u Turističkoj zajednici Koprivničko-križevačke županije. Pisanica darovana Međugorju dio je projekta „Pisanica od srca“ pokrenutog 2007. godine sa željom da veliko uskrsno jaje diljem hrvatskih, europskih i svjetskih gradova pronese poruku ljubavi, mira i prijateljstva.

Priprava za Uskrs

Svakog se petka u korizmi u Majčinu selu moli Križni put. Predmole ga momci iz Zajednice Milosrdni Otac, a mali dječji zbor animira pjevanje Gospina plača. Križni put mole sva djeca koja u to vrijeme nisu u školi, tete i djelatnici Majčina sela.

Križni put se moli u kapelici, kod Kristova kipa, kod križa u amfiteatru Vrta sv. Franje. Zajedno s prirodom koja pod toplinom sunca od petka do petka sve više propupava, kroz ovu molitvu i svaki završni blagoslov fra Svetozara i naša se srca sve više otvaraju za Božju ljubav.

Paula Tomić

Neobičan film-mjuzikl o fenomenu Međugorja

Premijera film-mjuzikla o fenomenu Međugorja pod naslovom „JEDNA ŽENA – Priča o ljubavi Kraljice Mira“, bila je u Solothurnu 26. veljače 2012., pred tisuću Hrvata i Švicaraca, ali i pripadnika drugih naroda. Okupila je brojne vodeće ljude iz švicarskoga crkvenog, kulturnog i političkog života, a predstavnik hrvatske diplomacije u Švicarskoj predvodio je veleposlanik Jakša Muljačić. U ime švicarske Crkve bio je biskup Martin Gächter, prvi čovjek Švicarske biskupske konferencije zadužen za migracije. Osim katolika na premijeri su bili i kršćani drugih crkava, ali i skupina muslimana i hindusa. Sa skupinom srpskih pravoslavnih vjernika na premijeri je, s neskrivenim oduševljenjem, bio i arhijepiskopi namjesnik za Švicarsku, protojerej dr. Stanko Marković.

Nakon premijere podijeljen je švicarski „Zlatni runolist“ („Das goldene Edelweiss“) za 2011. godinu najboljim pjevačima i glumcima za duhovna ostvarenja. Nagradu dodjeljuje katolička ustanova „Römisch-katholische Synode“ kantona Solothurn, a sastoji se od svečanog priznanja i švicarskog dukata, tradicionalnog Vrenelija.

U ovom film-mjuziklu, u kojem nema klasične glavne uloge nego je svaka rečenica, svaka konverzacija važna a svaka pjesma poruka, sudjelovalo je 500 glumaca, pjevača, plesača i ostalih aktera, te više od stotinu tisuća hodočasnika u Međugorju. Iz Hrvatske je svojim pjevanjem sudjelovalo tridesetak vodećih pjevača, a „Das goldene Edelweiss“ dobili su Danijela Martinović kao najbolja interpretatorica (za pjesmu „Pater noster“), Zlatan Stipišić Gibonni kao najbolji interpretator (za pjesmu „Isuse, Isuse“), Ansambl „Lado“ kao najbolja vokalna grupa (za pjesme „Kraljice Mira“ i „Muka Gorka“), Dado Topić, Sanja Marin i Blaženka Žilić za najbolju glazbenu scenu (s pjesmom „Daruj ljubav i mir“), te Ivica Murat za kreativne glazbene aranžmane.

Od domovinskih glumaca dobitnica je također Marija Sekelez za ulogu liječnice Filipinke, a Goran Milić, koji je glumio samoga sebe u „Brisanom prostoru“, za ulogu tv-novinara.

Od hrvatskih glumaca koji žive u Švicarskoj, uz spomenutu Blaženku Žilić, dobitnici su Kruno Ilić za ulogu 10-godišnjeg vidioca Jakova, te Mario Lovrić, Jure

Milić i Juro Šimić za najbolju glumačku scenu ovoga film-mjuzikla.

Film-mjuzikl „JEDNA ŽENA – Priča o ljubavi Kraljice Mira“ objavljen je na 7 jezika (titlovano), tj. na 7 zasebnih DVD-a upakiranih zajedno s knjigom s cjelokupnim tekstom na dotičnom jeziku, te s notnim zapisima pjesama na hrvatskom, njemačkom, francuskom, talijanskom, engleskom, francuskom, španjolskom i poljskom jeziku. Uz to, sve skladbe iz ovoga film-mjuzikla snimljene su i na zasebnom CD-u. Film-mjuzikl je snimljen u hrvatsko-švicarskoj produkciji, autor teksta i glazbe je fra Šimun Šito Ćorić, produkciju i režiju potpisuju Rolf M. Berger i Boris Katič, a izdavač je Informativni centar „Mir“ Međugorje.

Scene ovoga film-mjuzikla snimane su u Međugorju, po BiH, u Hrvatskoj, Švicarskoj, Vatikanu i još nekim zemljama. U njemu se redaju događaji Gospinih ukazanja u Međugorju, vidioci i njihova izvješća, neobjašnjiva ozdravljenja, odnos crkvenih i civilnih vlasti prema Međugorju, već zaboravljeni progono od komunističke vlasti sve do zatvora i mučenja, dvojbe teologa i novinara, stotine tisuća hodočasnika, ne-katolici i ne-vjernici, vrhunski pjevači i glumci..., prenoseći nam temeljne biblijske poruke!

Švicarska je kritika i publika vrlo dobro primila ovaj film-mjuzikl, tako da su već dosadašnji prilozi u više od dvadeset raznih publikacija imali samo pohvalne riječi za njega i „za plodove Međugorja“. To sve ima veću težinu ako se znade da se u Solothurnu, tome najschačuvanijem baroknom gradu u Švicarskoj i središtu švicarske Katoličke Crkve, tradicionalno održavaju najprestižnije švicarske kulturne manifestacije „Dani filma“ i „Dani literature“. Ovaj će projekt imati i svoju karitativnu stranu: sva moguća dobit od njega ići će u „Fond za samohrane roditelje u nevolji“.

Uskrsnuće – susret s nepoznatim

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju!“ Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

Jedna Gospina poruka kaže: „U ovome proljetnom vremenu kada se sve budi iz zimskoga sna, probudite i vi svoje duše... da bi bile spremne primiti svjetlo uskrslog Isusa“ (25. ožujka 2009.). Patnju poznajemo. Bol poznajemo. Izdaju, samoću, napuštenost, tjeskobu poznajemo. Svi smo plakali na nečijem grobu... ali uskrsnuće? Svjetlo uskrslog Isusa? O tome nije lako govoriti jer je to teško pojmiti. Cijeli je Jeruzalem bio svjedok Isusova raspeća, a uskrsloga susreću ga samo odabrani (Dj 2,32; 10,41; 13,31).

Isus je vratio iz mrtvih Lazara iz Betanije (Iv 11), udovičina sina iz Naina (Lk 7,11-17), Jairovu kćer (Mt 9,22-25), ali Evanđelje ne govori o tome što su oni pričali. Osim toga, svi su oni poslije ponovno umrli. Isusovo uskrsnuće je drugačije. Poslije uskrsnuća, kaže Isus, ljudi ne mogu više umrijeti: anđelima su jednaki i sinovi su Božji jer su sinovi uskrsnuća (Lk 20,36).

Prvi vjesnik uskrsnuća je anđeo, kažu Matej i Marko. Luka tvrdi da su to dva čovjeka u blistavoj odjeći, a Ivan govori o dva anđela u bjelini. Matej kaže da su stražari prvi vidjeli anđela koji je otkotrljao kamen i sjeo na njega: lice mu bijaše kao munja, a odjeća bijela kao snijeg, a oni su obamrli od straha. Marko kaže da je susret s anđelom Gospodnjim kod žena izazvao strah i trepet, te da nikomu nisu ništa rekli jer su se bojale. Luka kaže da

su bile zastrašene te da su oborile lice k zemlji. Kada su, prepune straha i radosti, apostolima pokušale ispričati što im se dogodilo, njihove im se riječi „pričiniše kao tlapnja, te im ne vjerovahu“ (Lk 24,11).

Četiri evanđelista na različite načine izvještavaju o prvim ukazanjima uskrslog Isusa. Kod Mateja, skupina žena prva ga susreće (Mt 28,10). Kod Marka i Ivana, to je Marija Magdalena sama (Mk 16,9; Iv 20,11-18). Kod Luke, Isus se ne ukazuje ženama, nego najprije učenicima na putu za Emaus, a zatim apostolima (Lk 24,13-35; 24,36-49). Iz ovih privedno proturječnih izvještaja vidi se koliko je i samim učenicima bilo teško pojmiti što se zapravo događa.

Kada tumačimo prisposobu o bogatašu i Lazaru (Lk 16,19-30), pomalo olako prelazimo preko ključne rečenice u kojoj Isus naviješta kako će biti primljeno njegovo uskrsnuće: „Ako ne slušaju Mojsija i Proroke, ne će povjerovati sve da i od mrtvih netko ustane“. To se doista i dogodilo. Glavari svećenički potplatili su vojnike da bi ovi razglasili da su učenici ukrali Isusovo tijelo... (Mt 28,11-15). Zato što su naviještali Isusovo uskrsnuće, apostoli su kasnije čak bivali bacani u tamnicu (Dj 4,1-3; 23,6; 24,21).

O uskrsnuću možemo beskrajno teoretizirati, ali za Isusove suvremenike, pitanje njegova uskrsnuća u prvom je redu pitanje doživ-

ljaja, pitanje iskustva, no prvo iskustvo toga uskrsnuća je iskustvo susreta s nepoznatim, iskustvo nevjerice i straha, iskustvo odsutnosti i praznine (Mt 28; Mk 16; Lk 24; Iv 20). Petar i Ivan vidjeli su povoje, ali nisu vidjeli Isusa (Iv 20,1-8). Gospina poruka od 25. travnja 2006. kaže: „Vi ne vidite Boga, dječice, ali ako molite osjetit ćete njegovu blizinu“. Petar i Ivan povjerovali su na temelju Isusove odsutnosti. Prvi susret s Isusovim uskrsnućem bila je praznina njegova groba. Na temelju toga, oni su povjerovali. Osjetili su njegovu blizinu.

Danas Isusovo uskrsnuće prečesto svodimo na folklor, na pisanice, na čokoladna jaja i zečeve, a to je događaj od ključne važnosti za svakoga od nas. Riječ je o našoj budućnosti. Riječ je o našem vječnom životu. Ima li ga ili nema? Kakav je? Što nas čeka? Vječnost je nemoguće pojmiti. Ovaj život traje najviše nekoliko desetaka godina, a vječnost traje... i traje... i traje... Ako, naime, nema uskrsnuća, kaže Pavao, uzaludno je naše propovijedanje, uzaludna je i naša vjera. Ako se samo u ovom životu u Krista ufamo, najbjeđniji smo od svih ljudi. Ali Krist je doista uskrsnuo od mrtvih, i on je prvina svih usnulih (1 Kor 15,12-20). Ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, onda će Bog i one, koji usnuše u njemu, privesti k sebi zajedno s njime (1 Sol 4,13). To je vjera naša, to je vjera Crkve.

Duhovna borba (3/3)

Jasno je da se borba protiv zla odvija na svim bojišnicama, na kojima se pojavljuju okolnosti koje potiču, egzaltiraju i sa sobom povlače dezintegraciju osobnoga bića i idolatriju vlastitoga „ja“. Zato svaka borba protiv bijede, bolesti, nepravde, usamljenosti, nezdrave žalosti, gladi ili neimaštine nema samo materijalnu i tjelesnu, nego i duhovnu dimenziju. Duhovna borba ima, dakle, zdravstvenu, društvenu, političku i odgojnu dimenziju. Uvijek iznova treba govoriti „ne“ patnji te je ublažavati, „ne“ bolesti te je liječiti, „ne“ svim vrstama boli te ih olakšavati.

o. Bernard Ducruet OSB

Borba čovječanstva protiv svih vrsta otuđenja da bi se proslavilo Boga, čija je čovjek slika, borba je i Crkve, koja se odvija u našim obiteljskim ili vjerskim zajednicama, koje pokušavaju ostvariti jedinstvo i ljubav. Ta se borba odvija i u našem srcu, koje se stalno treba ispunjavati ljubavlju. Kod monaha, mjesto duhovne borbe je u prvom redu njegovo vlastito srce. U svome srcu monah otkriva korijen sumnjičavosti, beznađa, ravnodušnosti, nasilja ili mržnje, on sve to pokušava preusmjeravati da bi našao nadu i mir. Ta osobna borba primjer je borbe koja se odvija u Crkvi i u cijelom čovječanstvu. Cilj redovničke askeze je boraviti u dubini svojega srca, tamo gdje je Bog nazočan. Valja nam neprestano prelaziti s osjećajne razine srca, na kojoj se odvija napast, na onu dubinsku razinu, na kojoj se nalazi ljubav, koja je prosvjetljena razumom, poslušna svjetlu i poticajima Duha. *Ostajati u ljubavi*, po riječima svetoga Ivana, plod je milosti i divovske borbe, kako govore oci, među njima Izak Sirijac. Terezija od Djeteta Isusa priča kako je od četvrte do četrnaeste godine živjela na osjetilnoj razini srca, na kojoj je na nju vrebala napast taštine, ali i napast očaja, jer je mislila da nije ljubljena. Jednoga Božića osnažila ju je milost, tako da je tijekom deset godina koje su uslijedile mogla trčati divovsku utrku u povjerenju, i u ljubavi.

Pet velikih načela duhovne borbe

Da ne bismo izgubili nadu, da bismo mogli uspješno dovršiti svoju duhovnu ili društve-

nu borbu protiv zla, trebamo imati na umu nekoliko načela koja nam mogu pomoći. Navest ćemo ih pet.

1. Tražiti ljubav – Prvo načelo kaže: kada nas vodi istinska ljubav, nismo pod utjecajem zloga duha ni njegovih sugestija. Madeleine Delbrel tvrdi: „U borbi između svjetla i tame, Isus se služi samo svojom ljubavlju. Sveti Ivan, koji je najbolje shvatio dramu borbe između svjetla i tame, u tu borbu ulazi samo iz ljubavi i s ljubavlju“. Valja nam, dakle, sve više i više, i stalno, dopuštati Kristovu Duhu da nas potiče i vodi, jer tamo gdje je Duh Sveti nema duha zla.

2. Duh Božji ili duh zla? – Drugo je načelo da nema nikakve sličnosti između djelovanja Duha Svetoga i zloga duha. Zao duh uvijek djeluje izvana i utječe na osjetila. Čak i ako preko osjećaja prodre dublje u osjetilnost, pa se dočepa mašte te u njoj proizvodi uznemirujuće slike, čak i ako uspije paralizirati razum i sposobnost rasuđivanja koje prevari i pomuti, anamnezom (tj. prisjećanjem i razlučivanjem u Božjem svjetlu i uz pomoć druge osobe) se uvijek može otkriti kroz koja je vrata ušao, te kako smo i kada prihvatili njegove sugestije i tako mu dopustili da uđe. Duh zla svejedno nikada ne može ugroziti slobodu najdubljih slojeva našega srca. Duh Sveti, naprotiv, koji je stvoritelj naše slobode, djeluje preko najdubljih slojeva srca. On nas nikada ne otuđuje. On nas nikada ne prisiljava. Njegovo djelovanje smiruje, pročišćuje, prosvjetljuje i izgrađuje.

3. Sudjelovanje u Otkupljenju – Postoji i treće načelo koje nam može pomoći u duhov-

noj borbi. Unutarnja borba znači sudjelovanje u otkupiteljskom djelu samoga Krista. S njime se borimo i trpimo da bi se i drugi oslobodili, i da bi se svi ljudi spasili. Valja nam se poslužiti svim našim slabostima, ograničenjima, pogriješcima, napastima, pa čak i grijesima koji nas ponižavaju, da bismo se još više sjedinili s Kristom i po njemu se pomirili. Na taj način iz zla izvlačimo još veće dobro, zato što *znamo da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube* (Rim 8,28). Sveti Pavao kaže i ovo: *Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak* (2 Kor 12,10). Ta jakost je snaga samoga Boga u nama, snaga koja zamjenjuje našu snagu, na koju se više ne možemo oslanjati.

4. Rast u ljubavi – Postoji i četvrto načelo koje nas nosi u duhovnoj borbi. Konačni ishod duhovne borbe, naime, najčešće u nama osnažuje teološke krjeposti vjere, ufanja i ljubavi, po kojima bivamo još jače sjedinjeni s Bogom, pa bilo to i u tamnoj noći osjetila i duha. I tako, kada zavapimo: „Bože, upomoć mi priteci“, taj uzvik postupno pojačava našu ljubav prema Bogu, koji sve dublje i dublje silazi u naš pakao.

5. Borba cijele Crkve – Konačno, budimo uvijek uvjereni da je ta borba – borba cijele Crkve. Demon nas želi iscrpiti tako što nas izolira i ušutkuje, te nas uvjerava da se ne možemo oduprijeti kušnji, budući da smo ostali sami. U stvarnosti se ta borba uvijek vodi u solidarnosti s cijelom Crkvom. Sjedinjeni smo sa svi-

ma onima koji prolaze kroz iste kušnje. Trpimo kušnju i napast s Crkvom i za Crkvu. Bivamo iscijeljeni u Crkvi, po Crkvi i za Crkvu. Borimo se za Crkvu, s Crkvom i u Crkvi.

Pet glavnih sredstava u duhovnoj borbi

Na raspolaganju su nam sva sredstva da bismo, sjedinjeni s Kristom, ponovno našli izgubljeno sinovsko povjerenje u Boga, te sve veću i veću želju da u njemu nađemo svoje ispunjenje u miru i radosti. Navest ćemo pet sredstava koja koriste razne duhovne obitelji. Svaka od njih privilegira jedno od njih, ali ne zanemaruje ni druga.

1. Molitva – Prvo univerzalno sredstvo je molitva. Kada nas Isus uči moliti Očenaš, uči nas otkloniti se od samoga sebe i dati Bogu svetost, slavu i moć koje rado tražimo za same sebe. Uči nas imati povjerenja da nam je dostatno ono, što je nužno potrebno za današnji dan. Uči nas praštati da bismo iz svojega srca udaljili sve što je ne-ljubav. Liturgija Crkve učinkovito je sredstvo za pročišćavanje misli. Na to je, među mnogim drugima, ukazala i Simone Weil. Psalmodija, sukladno Predaji, jedno je od sredstava u toj borbi. Ta bi molitva trebala biti i tjelesna, tj. vokalna a ne samo mentalna, praćena pokretima, padanjem ničice, klanjanjem do zemlje i postom, budući da je duhovna borba ujedno i tjelesna borba.

2. Sakramenti Crkve – Drugi oblik te borbe privilegira pomoć koju nam nudi Crkva u obliku sakramenata i sakramentalija. Svi nas sakramenti uranjaju u Kristovu pashu, da bi nas doveli do njegova uskrsnuća po živoj vjeri i po zazivanju Duha Svetoga, koji u svakom sakramentu priziva Kristovu nazočnost i njegovo djelovanje. Po sakramentima imamo udjela u spasenju koje nam je donio Krist. U duhovnoj borbi, sakrament pokore igra napose važnu ulogu. (*Što se egzorcizma tiče, podsjetimo da se smije provoditi samo ako pacijent to želi, i ako je odlučan da osobno krene u duhovnu borbu, napose molitvom. Ako nije tako, demon se vraća sa sedmoricom drugih, kako nam to kaže Evanđelje. Egzorcist mora, dakle, pacijenta naučiti moliti, ispovijedati se i sudjelovati u životu župe. Egzorcizam koji se naplaćuje nije pravi egzorcizam već magija i prijevara. Egzorcist svo-*

je poslanje dobiva od biskupa. Nitko ne može samoga sebe imenovati egzorcistom!)

3. Djela ljubavi – Postoji i oblik duhovne borbe koji privilegira apostolsko djelovanje i angažman u djelima ljubavi. Sebedarje u službi drugih, u svim mogućim oblicima, pomaže u prikazivanju samoga sebe i darivanju samoga sebe, a to je cilj duhovne borbe.

4. Kontemplacija – Postoji i kontemplativni put. Taj put privilegira unutarnju molitvu i intimno sjedinjenje s Kristom i s njegovim otajstvima putem kontemplacije u noći ljubavi. Na taj se način razvija teološki unutarnji život. Na tome putu sveti Ivan od Križa opisuje nešto što naziva anagoški pokret, tj. pokret odozdo prema gore. Na taj način duša najlakše pobjeđuje svoje poroke. Nije riječ o tome da treba mnogo razmišljati, nego se bez oklijevanja uzdići prema Bogu, čim čovjek osjeti prvi napadaj poroka. U ljubavi uzdići srce prema Bogu. Sveta Terezija od Djeteta Isusa prakticirala je neprestano taj pokret predanja koji je nazvala „malenim putem“.

Poseban vid toga kontemplativnog puta je **marijanski put**. Sjedinjenje s Kristom tada se svjesno ostvaruje po Mariji, u Mariji, s Marijom. Na tom se putu koriste praktična sredstva kao što su krunica ili posveta Mariji. Sveti Ljudevit Grignon de Montfort pokazuje kakvu snagu ta pobožnost prema Marijinu otajstvu ima u duhovnoj borbi. Opisuje je kao univerzalno sredstvo, iako svi ne moraju eksplicitno tražiti Marijino posredništvo. U knjizi *Otkrivenja*, sveti Ivan opisuje ženu, lik Marije i Crkve, koja stoji usred borbe protiv zmaja.

Spomenimo ovdje na poseban način **razlučivanje duhova** do kojega se dolazi metodičkim ispitivanjem motivacija koje nas tjeraju na djelovanje, ili misli koje nam padaju na pamet, prema pedagogiji koju nude duhovne vježbe svetoga Ignacija Lojolskog.

5. Monaški put – Doprinosimo ovo navođenje glavnih tradicionalnih putova koji u Crkvi pomažu u duhovnoj borbi, spominjući monaški put koji napose savjetuje sveti Benedikt. Mogli bismo mnogo o tome pisati, ali kažimo samo

nekoliko riječi. To je put ponizne pozornosti u traženju Božje nazočnosti. Na tom putu čovjek svojem duhovnom ocu otvara sve misli i želje koje mu se rađaju u srcu. Na tom putu čovjek nasljeduje Krista u poslušnosti, koja ga je preko poniženja dovela do slave u koju ga prima Otac. Ta monaška borba može dovesti do smirenja svih strasti koje su potpuno preusmjerene na Boga, koje su pročišćene od svake oholosti, taštine ili lakomosti, i potpuno podvrgnute djelovanju Duha Svetoga, Njegovu svjetlu, Njegovim poticajima, Njegovoj milosti sjedinjenja. Kod cenobita tim se putem ide uz pomoć zajednice, a kod eremita u samoći.

Ishod duhovne borbe

Ključni ishod duhovne borbe je ponovno pronalazjenje sinovskoga povjerenja u Boga koje postaje sve potpunije. Put koji nam nudi sveti Benedikt pretpostavlja duboko iskustvo samoga sebe, istinskoga sebe, svojega „ja“ postupno oslobođenoga od maski, strahova, onoga „ja“ koje stoji posve golo pred vlastitim siromaštvom i grijehom. Pred Bogom koji ga zove: „*Adame, gdje si?*“ (Post 3,9) čovjek stoji kao zločinac koji čeka izricanje kazne, ali i kao ljubljeno dijete koje se baca u Očev zagrljaj. Čovjek se uspinje na brdo Preobraženja neprestano ponavljajući u svojem srcu molitvu carinika: *Isuse Kriste, Sine Boga živoga, smiluj se meni, grješniku* (Lk 18,18). Tu molitvu može izraziti i na dugi način: *Gospodine Isuse Kriste, ti si moja radost. Pošalji svojega Duha i spasi me!*

(O. Bernard Ducruet pristupio je benediktincima 1947. godine. Bio je meštar novaka, a od 1973. do 1991. poglavar Opatije sv. Benedikta u Francuskoj. Poznat je kao voditelj duhovnih vježbi i seminara za laike i redovnike.)

Prevela Lidija Paris

Don Bosco i nadnaravnost

Don Boscovi snovi bili su predmetom najrazličitijih tumačenja. Bez obzira na ta tumačenja, njegovi su ih duhovni sinovi, salezijanci, posebice oni koji su živjeli s njim u istoj kući i s njim jeli za istim stolom, smatrali autentičnim viđenjima (vizijama) ili objavama što mu ih je slala Božja Providnost da ga ne ostavi sama i bespomoćna pod teretom velikih životnih zadataka. Zanimljivo je da se don Bosco o njima nikada nije izražavao kao o vrhunarnom zahvatu u svoj život, ali je dopuštao da ih drugi tako tumače.

don Mirko Barbarić, sdb

Mogli smo ovom članku dati i naslov „Don Boscove karizme“. Karizmama shvaćam one nadnaravne darove kojima je obdarena osoba draga Bogu jer joj služe kao posjetnica u razvoju onih djela koja su im povjerenja zbog slave Božje i spasenja ljudi.

Don Bosco je jedna od tih osoba, a možda jedna od najkvalificiranijih. Kao mališan, žonglirao je, gutao kućine i izbacivao plamen, hodao po konopu..., a kad se njegovo poslanje počelo profilirati, prestao je sa šarlatanskim umijećima i u Božjim rukama postaje sredstvo za ostvarenje njegovih golemih nacrti.

Budući da je Kristova Crkva bitno karizmatična, tj. obdarena različitim darovima, njezini su članovi karizmatični, a neki se vjernici u tome daru posebice ističu. Sv. Ivan Bosco, osnivač salezijanaca, rodio se 1815. u selu Becchi (Pijemont, sjeverna Italija), umro je 1888. Ide u red vrsnih karizmatika. Želimo li se poslužiti vrjednovanjem i nabranjanjem sv. Pavla (1 Kor 12,13), možemo ustvrditi da se sv. Ivan Bosco odlikovao velikim brojem karizma – a izvorna i najsnažnija je ljubav prema mladima.

Čitati tuđe savjesti i misli, spoznati stanje duše prema mirisu, kazati nepoznatu prošlost ili budućnost, unaprijed vidjeti nečije rođenje ili smrt, preuzeti na sebe nečiju bolest za neko vrijeme ili se nje osloboditi, unaprijed „vidjeti“ pisanu školsku zadaću, imati dar bilokacije, unaprijed vidjeti neka stanja Crkve ili Kongregacije..., tim i nekim drugim izvanrednim darovima don Bosco se često služio u svome životu, bilo kao dječak i mladić prije svećeništva, bilo kao svećenik u svome odgojno-pastoralnom radu za duše, ali često i kao nečim svakidašnjim. Don Bosco sebe nije pitao, ili je to izbjegavao činiti, imaju li ti darovi nadnaravni karakter ili se očituju u području nečega drugoga. On se njima služio kao sredstvom koje mu šalje Providnost, najčešće po zagovoru Majke Božje – Marije pomoćnice, kako ju je on zazivao i štovao. Smatrao ih je prijeko potrebnima u obavljaju zadanog mu

poslanja. Odgojno-obrazovno poslanje snažno se širilo, a zapreke koje su mu stajale na putu, i po svečevu uvjerenju daleko su prelazile granice njegovih fizičkih i umnih sposobnosti. Zbog toga mu je Gospodin priskakao upomoć da ga potvrdi, podrži i obilježi pred drugima i pred njim samim.

Tri su glavna dara ili karizme kojima se Gospodinu svidjelo obogatiti don Boscovu dušu: snovi ili vizije, pretkazivanja ili proštva, introspekcija ili čitanje savjesti. (Don Boscov životopis MB: Memorie Biografiche, 19 svezaka; protkan je čudesnim događajima, a knjiga „DON BOSCO e sopraturale“ Michelea Molineris, ELLEDICI 2010., s nekoliko stotina primjera potkrjepljuje tu čudnesnu darovitost).

Snovi ili vizije

Don Boscovi snovi bili su predmetom najrazličitijih tumačenja. Bez obzira na ta tumačenja, njegovi su ih duhovni sinovi, salezijanci, posebice oni koji su živjeli s njim u istoj kući i s njim jeli za istim stolom, smatrali autentičnim viđenjima (vizijama) ili objavama što mu ih je slala Božja Providnost da ga ne ostavi sama i bespomoćna pod teretom velikih životnih zadataka. Zanimljivo je da se don Bosco o njima nikada nije izražavao kao o vrhunarnom zahvatu u svoj život, ali je dopuštao da ih drugi tako tumače. Papa Pio IX., koji je don Boscovu zapovjedio snove i vizije, u njima je vidio nadnaravnu karizmu kojom je Duh Sveti obogatio „oca i učitelja mladeži.“ Zato ih možemo – od prvoga čudnog sna u devetoj godini pa

do onih koje nikada nije htio objaviti – smatrati istinskim nadnaravnim viđenjima. Oni se bitno razlikuju od obična sna, premda su se većinom događali noću.

Treba priznati i to da su oni koji su ih (iz svečevih usta) slušali, više puta ostajali u sumnji ne znajući kakav bi stav zauzeli. Jedan takav bio je i don Giuseppe Vespignani, pisac knjige „Godinu dana u don Boscovoj školi“ (str. 31). U njoj iznosi ono što je doživio jedne večeri u studenome 1876. u Oratoriju (Omladinski dom) Valdoca u Torinu.

„Te večeri potkraj studenoga bili smo za stolom kod zajedničke večere. Meni nasuprot sjedio je Chiavarello, a uz njega don Branda. Don Bosco je sjedio za istim stolom, malo podalje. Don Chiavarello šapne don Brandi: ‘Večeras će nam don Bosko za laku noć pripovijedati jedan svoj san. Ja sam čuo to šaputanje i ostao sam nemalo začuđen. Zapitao sam potihom: ‘Kako to? Don Bosco će nam pripovijedati jedan svoj san? Ne shvaćam.’ To mi nije išlo u glavu pa sam pomislio: ‘Kakav to običaj vlada u ovoj kući u kojoj se s javnoga mjesta pripovijedaju sni i do njih se toliko drži!’ Ali don Chiavarello, koji je čitao moje misli, reče: ‘Vi sigurno ne znate kakvi su to don Boscovi sni. Dobro, dakle, čut ćete.’

Bio sam uzbuđen i sav u očekivanju. Još svi nismo ni izašli iz blagovaonice, a već su se na hodniku skupili gotovo svi dječaci, gi-

Don Bosco sebe nije pitao, ili je to izbjegavao činiti, imaju li ti darovi nadnaravni karakter ili se očituju u području nečega drugoga. On se njima služio kao sredstvom koje mu šalje Providnost, najčešće po zagovoru Majke Božje – Marije pomoćnice, kako ju je on zazivao i štovao.

mnazijalci i učenici u privredi s ostalim kućnim osobljem – sve zajedno oko tisuću osoba. Izmoliše se večernje molitve u uzornoj sabrnosti, kao u nekom nadzemaškom ozračju. Malo i veliko željelo je čuti što je don Bosco sanjao i tiče li se to njega. U tim snima dječaci su već naučili gledati sebe.

Ispit savjesti potrajao je nekoliko minuta, pa kad svršiš molitve, svi se digoše na noge. Živahnim pljeskom pozdraviše don Bosca, koji se pokaza među njima i s uzdignutim rukama pođe prema katedri podignutoj uz jedan stup nasuprot blagovaonici. Dječaci uhvatiše don Bosca i pomogše mu da se popne na povišeno mjesto. Svetac se ljubazno smiješio svima, uronjen u se. Ponovno dignu ruke i dade znak da se stvori tišina. I zaista nastala grobna tišina.

U tom snu, koji je bio kratak, andeoski Dominik Savio (don Boscov gojenac – umro u 14. godini), sada već u vječnosti, prikazao mu se sav u bjelini, okružen velikom četom veselih dječaka, bivših pitomaca toga istoga Oratorija. Praćen andeoskim pjevanjem, govorio je Dominik o nekim događajima iz povijesti Crkve u svezi sa smrću pape Pija IX., kao i o nekim stvarima koje su se ticale samog Oratorija. Između ostaloga najavio je smrt šesterice dječaka, kao i dvojice koji su don Boscovu bili osobito prirasli srcu. Zatim je mali svetac pružio don Boscovu rukovet različita cvijeća, a svaki je cvijet značio jednu krjepost koju je Dominik svojim bivšim kolegama preporučio da se u njoj vježbaju. Na kraju mi se pružio imenik svih dječaka, svrstanih u tri kategorije: nevini, skrušeni, okorjeli u grijehu. Pri pogledu na tu stranicu, don Bosco je osjetio snažnu bol te je u krevetu zajaukao i pao u nesvijest. U njegovu je sobu dotrčao don Lemoyen, koji je spavao u susjednoj sobi. Više dana don Bosco nije mogao doći k sebi zbog toga sna. Između ostaloga dobio je u snu naredenje neka obavijesti ravnatelja kuće u Lanzu Torinese da iz zavoda otpusti neke dječake, čemu se ovaj odupirao jer na označenim dječacima nije vidio nikakve mane i jer nije polagao značenju snu. Nakon nekog vremena, ponovno opomenut, došao je i sam do iste spoznaje.

Šećući s don Boscovom i još nekima po dvorištu, one iste večeri pokazao sam živi interes za taj san i usudio se upitati, tko su ona dva dječaka koja su mu osobito prirasla srcu. On je od-

govorio: ‘A tko bi drugi mogao biti nego njih dva?’ I na taj je način izbjegao odgovor. Znam također da je jedan moj kolega išao k don Boscovu na ispovijed i pitao ga može li mu reći na kojoj se stranici nalazi njegovo ime. Namjesto pravog odgovora, svetac mu je dao nekoliko spasonosnih opomena koje su ga pogodile.

Samo nekoliko dana poslije tog događaja, Angelo Piccono, komesar javne sigurnosti, čuo je nešto o napovijedi smrti osmerice dječaka i došao se zanimati za čitavu stvar. Don Bosco mu je službeno, pod tajnom (sub secreto), dao njihova imena. Kad je umro i osmi dječak, taj je čovjek ostavio svoju službu, postao salezijancem i otišao u misije. Djelovao je u Buenos Airesu, Montevideu, San Nicolasu i u Patagoniji. Pokazao se revnim misionarom.

A došli smo i drugi put na razgovor o snovima. Upitali smo ga, u sinovskoj povjerljivosti, što treba zapravo o njima misliti. Jer, znamo da se stvari obistinjuju upravo onako kako su bile videne u snu. Opet nam je dao samo neizravan odgovor: on ne bi bio u stanju čuvati, odgajati, voditi prema dobru toliku mladež, poznatu i nepoznatu, lišen svih potrebnih sredstava, kad mu Gospa Pomoćnica ne bi priskočila u pomoć svojim osobitim rasvjetljenjima, kao i mnogim drugim materijalnim i duhovnim darovima.

Kad bi kojom zgodom govorio dječacima o prošlim događajima iz života Oratorija u Valdocu, kazao bi: ‘Spominjem katkad prošle događaje iz našeg Oratorija, a pri tome spominjem i svoje ime. Čini mi se da mogu reći: *Meminisse iuvabit* (Vrijedi se sjećati), jer neki od tih događaja pričaju o čudesnoj Božjoj svemogućnosti. Mislim da nije tašta slava. Ne, nije, hvala Gospodinu, jer se ja osobno nemam čime hvaliti. Ti su događaji poučni. Gospodinu se svidjelo da izvede velika djela služeći se neznatnim sredstvima. Neka se to zna i neka se hvali njihov Tvorac!’

U kasnijim godinama ponovno bi pao u nedoumicu, što zapravo znače njegovi sni. Zato je išao u ispovjedaonicu k svome ispovjedniku don Cafassu (koji je također podignut na čast oltara). Potužio bi se: ‘Zar nije od mene drsko te stvari javno iznositi pred moje štćenike?’ Dobio bi odgovor: ‘Od onoga dana kad ste vidjeli da se stvari iz sna obistinjuju, budite mirni i nastavite’.

(Nastavlja se)

Hvalospjev uskrsnom Kristu

Znajte, predragi: Uskrsno je otajstvo novo i staro, vječno i vremenito, prolazno i neprolazno, smrtno i besmrtno.

Staro po Zakonu, novo po Riječi: vremenito po slici, vječno po milosti; prolazno po klanju jaganjca, neprolazno po životu Gospodinovu; smrtno po njegovu ukopu u zemlju, besmrtno po njegovu uskrsnuću od mrtvih.

Star je Zakon, a nova je riječ; vremenita slika, a vječna milost; prolazan jaganjac, a neprolazan Gospodin, zaklan kao janje, uskrsnuo kao Bog.

Jer ko jaganjac bi vođen na klanje, a nije bio jaganjac, i ko janje bez glasa, a ni janje nije bio. Slika prođe a istina nadodje: mjesto janjeta Bog, mjesto jaganjca čovjek, a u čovjeku Krist koji sadrži sve.

Dakle, klanje jaganjca i slavljenje pashe i slovo Zakona uvriješe u Krista Isusa, radi kojega se sve zbililo u starom Zakonu, a još većma u novome redu.

Jer i Zakon postade Riječ, stari postade nov – izišavši iz Siona i Jeruzalema – i zapovijed postade milost, i slika stvarnost i jaganjac Sin, i janje čovjek, i čovjek Bog.

Gospodin, premda je bio Bog, zaodjenu se čovjekom, i trpio je za trpećega, i dade se svezati za uhvaćenoga, i bi osuđen za osuđenoga, i pokopan za sahranjenoga, a ustade od mrtvih i ovim se oglasi glasom: *Tko će se pravdati sa mnom? Neka mi se suprotstavi!* Ja sam oslobodio osuđenoga, ja oživio mrtvoga, ja uskrsnuo sahranjenoga. Tko će mi protusloviti? Ja sam Krist, ja sam uništio smrt i pobijedio neprijatelja, i zgazio pakao, i svezao jakoga, i uzdignuo čovjeka u nebeske visine: ja, veli, Krist!

Dođite, dakle, sve obitelji čovječanstva ugnjetene grijesima i primite oprost grijeha. Jer, ja sam oprostjenje vaše, ja pasha spasenja, ja janje za vas zaklano, ja otkup vaš, ja život vaš, ja uskrsnuće vaše, ja svjetlo vaše, ja spas vaš, ja kralj vaš. Ja vas uzdižem u nebeske visine, ja ću vam pokazati Oca koji je odvijeka. Ja ću vas uskrsniti svojom desnicom.

Meliton, biskup Sarda
(Mala Azija, +180)

Snimio Tvrtko Bojić

Može li Bog računati na tebe?

fra Mario Knežević

Prije nekoliko godina u Međugorju susretosmo jednoga mladića hodočasnika. Bijao nam zanimljiv njegov zdrav pristup molitvenom programu te neumorni odlasci na Brdo ukazanja i Križevac. Pitali smo ga o nakanama njegova hodočašća, a on nam tako odgovara da smo mi fratri bili zadivljeni odgovorima. Između ostaloga je rekao: „Došao sam jasno i neupitno Isusu reći da računa na mene“. U tim riječima iščitava se duboka poruka predanja u Božje ruke. Dok najčešće računamo na Boga i njegovu intervenciju u svome životu sami ostajući postrani, ovaj mladić, zapravo, izražava bit vjere – dati se u Božje ruke, činiti volju Božju, svoj život darovati Bogu.

Mladić ovo izgovara u blizini Gospe, koja je svoj život stavila na služenje Bogu, a samo jedno njezino *da* promijenilo je i njezin život i život čovječanstva. Uđimo samo na trenutak u ozračje te Marijine odluke za Boga kako bismo shvatili bit života u Bogu. Gospa, kao mlada djevojka, iznenada se nalazi u nevjerojatoj situaciji: Bog na čudesan način ulazi u njezin život. Anđeo joj reče da će začeti po Duhu Svetome i roditi Spasitelja svijeta. Mariju, razumije se, zahvaća strah kako će to biti i u tim svojim trenutcima čini duhovni iskorak – *Evo službenice Gospodnje*. Marija ostavlja svoje planove, svoje putove i želje i vlastitu slobodu dariva Bogu.

Možda vam se čini kako je Bog Mariji prišao na konkretan način, a mi još čekamo i osjećamo kao da Bog šuti u našim životima. Uza sve to hvata nas strah, križevi života nas

pritišću, bolesti iznenađuju i lome, neshvaćanja i odbacivanja ranjavaju, siromaštvo nas prati, besmisao kuca na vrata. I uza sve to povremeno izgovorimo kako je Bog digao ruke od nas. No, ovdje nije riječ o Bogu šutnje, nego o čovjeku slušanja. Bog nikada ne šuti, on na tisuće načina i svakodnevno progovara svakomu od nas. Ako ne čujemo i ne razumijemo, sjetimo se proroka Jeremije: „Čujte, dakle, ovo, narode ljudi i nerazumni: oči imaju, a ne vide, uši imaju, a ne čuju!“ (Jr 5,21). Što nam je onda činiti? Kratko rečeno, poči za Isusom na ozbiljan i dokraja predan način. Često ostajemo u plićaku, a u njemu se ne može plivati. Pozvani smo ući dublje u bit Božje volje s nama. Marija je putokaz!

Bog se daje cjelovit i traži cjelovito predanje. Isus je mogao ostati u Maslinskome vrtu, ali je htio ići do kraja – do križa... Iskrvario je. Sveti Pavao nas uči: „Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu... Nemojte se prilagođavati ovome svijetu! Naprotiv, preobličujte se obnovom svoga uma da mognete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno“ (Rim 12, 1-3). Bog od čovjeka traži suradnju kako bi mu mogao najviše dati. Svi koji su se sklanjali od Isusa na njegovome putu ostali su sporedni promatrači istinskoga života koji je prolazio mimo njih.

Možeš li i ti izgovoriti riječi onoga mladića – da Bog računa na tebe?!

fra Slaven Brekalo

Molitva pred Presvetim

Gospodine Isuse, klanjam Ti se,
Tebi, Isuse, moj Bože.
Pomozi mi, Gospodine,
da ostavim iza sebe sve što sam danas proživio,
da mogu stajati pred Tobom, biti tko jesam,
da me Ti možeš prepoznati i potpuno prožeti.

Isuse, po ovom klanjanju
Ti ne postaješ veći, niti ja postajem manji,
nego Ti i ja postajemo jedno.
Ti, moj Bože, i ja, Tvoje stvorenje.
Hvala Ti, Gospodine Isuse.

Gospodine Isuse,
ja ne posjedujem ništa što već nije Tvoje.
Srce, koje si mi Ti dao, pripada Tebi.
Neka sada i zauvijek pripada samo Tebi.
Isuse, želim imati samo ono što pripada Tebi
i što me vodi Tebi, jer za Tebe živim.

Blažena Djevice Marijo, naša majko,
nauči me govoriti Isusu, govoriti jednostavno.
Posebno te molim, nauči me čuti Isusa,
prepoznati Njegov glas, Njegovu riječ u mom životu.

Hvala Ti, Isuse, za Tvoju blizinu.
Hvala Ti na svakoj riječi koju si nam uputio.
Hvala Ti, Isuse, jer možemo uvijek doći k Tebi
bez straha da ćemo biti poniženi ili odbačeni.

Napose Ti prikazujemo one,
koji su danas daleko od Tebe,
koji ne misle na Tvoju blizinu.
Blagoslovi ih i zaštititi, Gospodine.

Ukazanje u Cerretu Sorana

Vidjela sam pred sobom ženu na koljenima... pozvala me je da i ja kleknem... bila je veoma lijepa... obučena u bijelo s crvenim cvjetićima... imala je pojas svjetlucave crne boje... na glavi veo nebesko plave boje koji joj je dozeo do ispod koljena... Držala je ruke u stavu molitve, a na glavi je imala zlatnu krunu usred koje se nalazio križ. Gospođa je govorila da joj se bez straha približim. Nije bila pokisla iako je padala jaka kiša.

Priredio fra Karlo Lovrić

Cerreto, zaselak sela Sorano u Italiji, nalazi se u pokrajini Toscani, provincija Grosseto. Od središta sela udaljeno je 3 kilometra. Sredinom 19. stoljeća u njemu su živjele samo 4 obitelji Nucci, koje su bile vlasnici okolnog poljoprivrednog zemljišta. Ni danas mjesto nije napučenije: u njemu živi 19 stanovnika ne računamo li sestre karmelićanke, koje su u Cerreto došle 1992. godine.

Jedna od četiri spomenute obitelji je i obitelj Antonia Nuccia i Marije Stelle Franci. Imali su četvero djece, a najmlađa, Veronika, rođena je 26. studenoga 1841. godine. Ime Veronika dobila je radi sna koji je majka imala za vrijeme trudnoće. Djevojčica djetinjstvo provodi u vedroj jednostavnosti, a

majka je odgaja u vjeri i u kršćanskim krjepostima, koje su najveće blago seoskih obitelji. Dan je i za djecu počinjao prije izlaska sunca: radilo se i u kući i na polju. Ovce su se izvodile na pašu, njihov uzgoj obitelji je donosio glavni prihod. Navečer, prije večere obitelj se redovito okupljala na zajedničku molitvu krunice i drugih molitava. Nedjeljom i blagdanima čeljad je sudjelovala na misnim slavljinama u župi ili su išli u Sorano, gdje su mogli kupiti potrepštine. Na osobit su način njegovali pobožnost „posvećenih petaka“ s posebnim molitvama Raspetom Spasitelju i Žalosnoj Gospi. Župnik don Fedele Natali Veronikine je roditelje opisao kao praktične vjernike i besprijeekorne odgojitelje obitelji.

Ukazanje 19. svibnja 1853.

Veronika je poslije podne kao i obično otišla u polje čuvati ovce. Na nebu se pojavljuju nekakvi čudni oblaci. Polako se mračí. Iznenada započinje grmljavina i munje paraju nebo. Veronika i njezin mladi brat Ivan Battista užurbano tjeraju ovce prema obližnjoj kolibi zaštititi ih od iznenadna nevremena. Odjednom zapljušti kiša. Brat je već u skloništu s ovcama, dočim se Veronika zauzavala: vidjela je jednu gospođu u bijeloj haljini, a na mjestu gdje je gospođa stajala, na njezino iznenađenje, nije padala kiša.

Veronika ovako opisuje događaj: „Vidjela sam pred sobom ženu na koljenima... pozvala me je da i ja kleknem... bila je veoma lijepa... obučena u bijelo s crvenim cvjetići-

ma... imala je pojas svjetlucave crne boje... na glavi veo nebesko plave boje koji joj je dozeo do ispod koljena... Držala je ispružene ruke u stavu molitve, a na glavi je imala zlatnu krunu usred koje se nalazio križ. Gospođa je govorila da joj se bez straha približim. Nije bila pokisla iako je padala jaka kiša.“ Okrenuvši se prema župnoj crkvi, tražila je da djevojčica s njome moli. Veronika je promatrala suze na njezinu licu i pitala je zašto je tužna i zašto plače. Odgovorila je da plače zbog grješnika. Rekla je: „Vidiš kako pada kiša. A grješnici su brojniji od kišnih kapi koje padaju...“ Gospođa je govorila o kaznama koje će doći s neba ako se grješnici ne poprave; tražila je da moli sedam Očenaša, Zdravomarija i Slavaocu za prolivenu krv (Veronika nije znala što znače riječi prolivena krv), i druge molitve na čast Kristovih rana i „na moju čast koja se zovem Marija (Gospa) od sedam žalosti“. Zatim je ponovila: „Idi kući i reci svojoj majci neka svima kaže da se zovem Marija od sedam žalosti.“ Veronika se nakon toga uputila prema bratu, a Djeвица Marija ostala je u svom molitvenom stavu. Nakon kratkog vremena prestala je padati kiša.

Reakcije

Vrativši se kući, Veronika je majku našla u lošem zdravstvenom stanju pa joj nije odmah rekla što se dogodilo. No, ukućani su s divljenjem ustanovili kako je djevojčica, ostavši na otvorenom pod jakom kišom (kako je to njezin brat potvrdio), imala posve suhe haljine.

Sutra je majčino zdravlje bilo bolje i Veronika joj je mogla sve ispričati. Vladalo je iznenađenje i zbunjenost. Jedni joj vjeruju, a drugi misle da je sve to velika izmišljotina... Veronikin rođak Nazareno želi se sam uvjeriti u istinitost događaja, ali kako? Uzima križ i polazi na mjesto tobožnjeg ukazanja. Nije pošao sam, s njim su pošli i drugi i, gle, na nakvašenoj zemlji nalaze vidljive tragove klečanja. Tako se uvjeriše u istinitost onoga što je Veronika pričala: Gospa se uistinu ukazala na onome mjestu.

Kapelica

Uskoro, 22. svibnja, o događaju su obavijestili svećenika Bussattija, koji se i sam uputio na mjesto gdje se još vidi trag „gospođe“. Nekoliko dana poslije, dok Veronika moli na brdu ukazanja, čuje glas: „Pođi do biskupa i reci mu da ovdje sagradi kapelicu“.

Biskup Francesco Maria Barzelotti, koji je već bio upoznat s događanjima u Cerretu, blagonaklono je primio i s velikim zanimanjem saslušao iskrenu i jednostavnu djevojčicu. Bio je uvjeren da se Gospa poslužila

Okrenuvši se prema župnoj crkvi, tražila je da djevojčica s njome moli. Veronika je promatrala suze na njezinu licu i pitala je zašto je tužna i zašto plače. Odgovorila je da plače zbog grješnika. Rekla je: „Vidiš kako pada kiša. A grješnici su brojniji od kišnih kapi koje padaju...“

Veronikom kako bi očitovala svoju zabrinutost zbog raširenosti grijeha i potakla ljude na molitvu i obraćenje. 20. srpnja, poslije dugog razmišljanja, biskup piše papi Piju IX. u tančine mu opisujući što se dogodilo u njegovoj biskupiji. Donosimo dio iz odgovora Pija IX. (izvornik Papina pisma čuva se u Arhivi biskupije Pitigliano):

„...Pišeš da si se pozabavio onim što se događalo i da si ispitao djevojčicu. Premda se nije štedjelo na strogim opomenama i naredbama, dolazilo je mnogo naroda iz blizine i daleka i obilato su davali milostinju za podizanje kapelice Bogu, u čast Njegove Prežalosne Majke. (...) Tražiš od Nas savjet kako se trebate dalje ponašati.“

Potrebno je da se ono, što je napisano o Veroniki Nucci, brižno sačuva u Biskupijskoj arhivi.

Svida nam se misao, časni brate, da ćete sagraditi kapelicu na mjestu gdje se govori da se Gospa ukazala djevojčici Veroniki Nucci.

Tebi, Tvome stada i Sveopćoj Crkvi neka Blažena Djeвица Marija, po kojoj nam Bog

daruje tolike milosti i pomoć, bude trajna zaštitita.

Rim, S. Maria Maggiore, 13. 8. 1853., 8. godine Našeg pontifikata, P. P. Pio IX.

Gradnja svetišta

Ovaj papinski dokument daje nam jasan dokaz vjerodostojnosti događaja u Cerretu. Puk je bez fanatizma povjerovao i prihvatio Gospinu poruku kao istinitu. Još za Veronikina života, 8. svibnja 1857., blagoslovom temeljnog kamena započela je gradnja svetišta. Nova crkva, posvećena Žalosnoj Gospi, za bogoštovlje je otvorena 8. rujna 1864. Crkva je izgrađena u obliku latinskoga križa s jednostavnim klasičnim pročeljem. Jedna slika u crkvi prikazuje Gospino ukazanje Veroniki Nucci, koja je umrla 9. studenoga 1862., u 21. godini života. Njezini posmrtni ostatci pokopani su u kapelici.

Kapelica je na desnoj strani dograđena u kor za sestre karmelićanke koje su prije dva desetljeća u Cerretu otvorile karmel „Janua Coeli“, to jest „Vrata Nebeska“.

Kad dignem pogled...

Mislim da bi se svekoliko naše djelovanje moglo svesti pod zajednički nazivnik: svjedočenje. Kraljica Katarina Kosača činila je to u dalekom svijetu, pa zbog čega mi ne bismo mogli u svojoj sredini? Uvijek će biti onih koji iz kojekakvih razloga ne će biti sposobni prepoznati istinu. Budemo li, međutim, ustrajni, budemo li na visini zadatka, može se dogoditi da im se otvore oči. Bog sve može, pa tako i preko nas uputiti i odjelotvoriti određenu poruku.

fra Miljenko Stojić

Kraljica Katarina Kosača morala je pred naletom turskoga osvajača bježati iz svoga kraljevstva. Vidjevši da se u njega više ne će moći vratiti, jer oni su pobijedili i tražili su njezinu glavu ili dušu, svoje kraljevstvo ostavila je Papi. Zbog njezina uzorna kršćanskog života, franjevački je red kasnije ubraja u svoje blaženice. Puk u njezinoj Bosni, pak, ne briše u svome srcu spomen na nju. Žene zbog nje nose crninu i nastavljaju na svojim rukama tetovirati križeve da bi svakomu smjesta bilo jasno komu zapravo pripadaju.

Danas se mnogo toga izmijenilo. Turaka nema, čak je i komunistam „projahao“ prema smetlištu povijesti. Jedino su križevi i dalje u središtu. Preživjeli su sve povijesne mijene te ih vjerni puk nastavlja i dalje stavljati i držati u svome vidokrugu. Kad ti je, naime, teško, komu ćeš se obratiti već Isusu, koji je raspet na križu poput zadnjeg lopova i sve to pobijedio kao nitko u povijesti?

Križ u župi Međugorje nadaleko je poznat. Svojim dolaskom, na njega je ukazala Kraljica Mira. Bila je to nagrada za vjeru ovoga puka. Nevolje su ga trale, ali nije zbog toga pljunuo na svoga Stvoritelja, nego mu se utekao svojim zaufanim molitvama. Znao je da se s njim (Stvoriteljem) sve pobjeđuje. Danas znamo da je puk bio u pravu. Naravno, ne treba zaboraviti ni sve druge križeve posijane diljem Lijepe Naše. Oni je čuvaju, na vječnoj su straži i čupaju je iz nevolja koje je neprestano pogađaju. I kad god čovjek podigne pogled prema nekom od tih križeva, zna da je pobjednik. Vrata su mu otvorena i nema se čega bojati.

Ni Široki Brijeg nije drukčiji. Komunistam i ine nevolje maknuli su mnoge križeve s njegova ozemlja, ali iz srca nisu mogli. To je dovelo do toga da je završetkom Domovinskog rata u središtu Širokog Brijega podignut veliki križ. On je spomen na sve njegove poginule, još tamo od Prvog svjetskog rata, pa prve Jugoslavije, Drugoga svjetskog rata, poraća, vremena komunizma i, konačno, Domovinskog rata. Ginulo se zaista često. Putnik namjernik smjesta će prepoznati

Uz svjedočenje važni su i znakovi koje postavljamo u svojoj sredini.

komu je došao u posjet. Podneblje je to koje poštuje tuđe, a svoje ne zaboravlja. Vjerujem da će mu biti drago, jer se ove odlike, nažalost, ne susreću svaki dan.

Nekada te događaji mogu dovesti do toga da sudjeluješ u napadu na ovakve svetinje. Bilo je to tako i s I. Z. Komunisti ga unovčili u partizansku vojsku. Jurišao je na Široki Brijeg. Sa svojom desetinom prvi je ušao u samostan. Vrata podruma bila su zatvorena pa ih je razvalio nogom. Tamo je pronašao nekoliko franjevaca, civila, daka. Privili su mu ranu. Nije im naškodilo, nego ih je branio tijekom komunizma. Komunisti su govorili da su franjevci pucali i polijevali voj-

sku vrelim uljem, a I. Z. svjedočio je da nije bilo tako. Trpio je poteškoće, ali se nije dao. Znao je istinu i nije dopuštao da je bilo tko izvrće zbog nekih svojih sebičnih probitaka.

Spomenuh ovoga čovjeka jer sam se nalušao napada i na molitveno središte u župi Međugorje i na franjevce na Širokom Brijegu te sve drugo što je s tim povezano. Nekada se istina tu obranila sama, nekada su joj pripomogli njezini svjedoci. Mnogi su sa strane to prepoznali i zbog toga su se napadaji poput bumeranga vraćali na napadača. Podrazumijeva se da ne treba sve miješati s opravdanim primjedbama. Ljudi smo, i prilikom provođenja u život onoga što je dobro, znamo pogriješiti. Mudar čovjek unatoč tomu ide naprijed jer se ne boji priznati pogriješku, ispraviti je i nakon toga učiniti sve da dobro pobijedi. Treba mu, naime, naš pogled uperen prema križu, naše ruke, naše odluke.

Mislim da bi se svekoliko naše djelovanje moglo svesti pod zajednički nazivnik: svjedočenje. Kraljica Katarina Kosača činila je to u dalekom svijetu, pa zbog čega mi ne bismo mogli u svojoj sredini? Uvijek će biti onih koji iz kojekakvih razloga ne će biti sposobni prepoznati istinu. Budemo li, međutim, ustrajni, budemo li na visini zadatka, može se dogoditi da im se otvore oči. Bog sve može, pa tako i preko nas uputiti i odjelotvoriti određenu poruku.

Uz svjedočenje, da zaključimo, važni su i znakovi koje postavljamo u svojoj sredini. Pokazale su nam to i spomenute naše žene iz Kraljeve Sutjeske. Još i danas ima ih koje upravo na taj način pokazuju svoje uvjerenje. Zar imamo obraza reći im da su u krivu? Možemo učiti i završavati velike škole, nije to jamstvo da smo dosegli njihovu mudrost. Učenjem postajemo samo vještiji u baratanju činjenicama, a ispravnim životom punimo se mudrošću.

Zovu me na predstavljanje knjige o Humu kroz povijest. I Hum, i Bosna, i Dalmacija, i Lika, i Zagorje, i..., unatoč svim nevoljama i nesnalaženjima ostali su odani svojoj vjeri i svomu narodu. A što je s nama? To je logično pitanje, i bila bi šteta ne postaviti ga.

Tjedni molitveni program

– zimski raspored
(od Mise na Križevcu do 1. svibnja)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 18 h Sv. Misa na hrvatskom
9.30 Đačka Misa (tijekom školske godine)
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospi trg 1,
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
Faks: 00 387 36 651 300
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira. Darujte im godišnju pretplatu. Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

RADIOPOSTAJA
MIRA
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 Mhz
Mostar 100 Mhz
Banja Luka 107,8 Mhz
Hercegovina 101,5 Mhz
Lašvanska dolina 100 Mhz
Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
Sjeverozapadna Bosna, Jajce 106,7 Mhz
Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

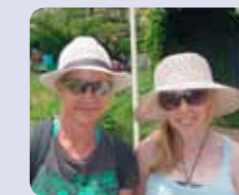
Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospi trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
++387 36/653-326 glavni tehničar
++387 36/653-310 marketing
Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Pribilježila i prevela Kristina Krstičević

Lianne i Briar Pul-tar, majka i kćer, Sydney, Australija

Lianne: Za Međugorje sam čula od svoje majke, koja nas je pozvala na ovo pu-

tovanje. To je naše obiteljsko hodočašće, osjećamo zajedništvo triju naraštaja. Ovo će putovanje zasigurno utjecati na naš život. Vodič nam je prenio jednu Gospinu poruku koja kaže, da ako želimo mir u svijetu, najprije moramo imati mir u svom srcu, zatim u obitelji, zajednici... I to je uistinu tako.

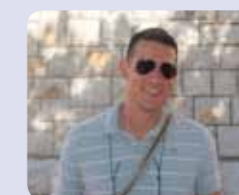
Briar: Ovo nam je jedinstveno iskustvo, jer do sada nismo vidjeli ovakvo nešto. Podsjeća me na neke seoske prizore, jer nema tehnologije na svakom koraku. Ne poznajem mnogo svojih vršnjaka koji su religiozni, znam ih tek nekoliko koji idu u crkvu. Ne znam zašto, možda zato što im obitelji ne prakticiraju vjeru.

Vlč. Philippe Jacquenin, Strasbourg, Francuska

Svećenik sam tri godine. Ovdje smo stigli jučer, sretan sam zbog toga i već osje-

ćam mir ovoga mjesta. Za Međugorje sam saznao prije dosta godina, pročitao sam o njemu mnogo knjiga, no ovo mi je prvi dolazak. Prvo što sam ovdje primijetio je molitva i snažna vjera hodočasnika. Bitno je da svećenici dolaze u Međugorje, zbog Gospe i zbog hodočasnika. Ovo je jako poticajno mjesto za nas svećenike.

Ilija Čale, Hercegovina

Ja sam domaći. Živjeti ovdje ima dvije strane: s jedne strane osjećaš molitveno ozračje, a s

druge strane sukob s duhom svijeta. Sjećam se kako je Međugorje prije izgledalo, u početku, kad sam bio malen: nije bilo puno kuća, skoro ničega nije bilo, a sada – pogledajte oko sebe! Ljudi su došli, trebalo ih je poslužiti, nekome se to sviđa a nekome ne, meni je jasno da je to nužno i da tako mora biti. Često idem na Brdo ukazanja i redovito čitam Marijine poruke. O tebi ovisi hoćeš li ih prihvatiti ili ne ćeš. Nema tu mnogo filozofije. Jednostavno, radi onako kako ona govori, i bit će dobro ti tebi i onima oko tebe. Poručio bih svima da čitaju Evanđelje, onda će vam sve biti jasno.

